

ΠΙΝΑΚΕΣ & ΘΕΩΡΙΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΤΟ ΑΡΘΡΟ

	ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ
ΑΡΣΕΝΙΚΟ	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ὁ	οἱ
	ΓΕΝΙΚΗ:	τοῦ	τῶν
	ΔΟΤΙΚΗ:	τῷ	τοῖς
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	τὸν	τούς
	ΚΛΗΤΙΚΗ:	-	-
ΘΗΛΥΚΟ	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ἡ	αἱ
	ΓΕΝΙΚΗ:	τῆς	τῶν
	ΔΟΤΙΚΗ:	τῇ	ταῖς
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	τήν	τάς
	ΚΛΗΤΙΚΗ:	-	-
ΟΥΔΕΤΕΡΟ	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	τὸ	τὰ
	ΓΕΝΙΚΗ:	τοῦ	τῶν
	ΔΟΤΙΚΗ:	τῷ	τοῖς
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	τὸ	τὰ
	ΚΛΗΤΙΚΗ:	-	-

Σημειώσεις:

1. Το άρθρο δεν έχει κλητική. Συνήθως όμως εμπρός από την κλητική των ονομάτων χρησιμοποιείται το κλητικό επιφώνημα (ὦ): *ἐγὼ σε, ὦ Φαλίνε, ἄσμενος ἐόρακα.*

2. Η αρχαία ελληνική είχε μόνο οριστικό άρθρο. Για πρόσωπα ή πράγματα αόριστα δεν υπήρχε αόριστο άρθρο (όπως στη νέα ελληνική το *ένας, μία, ένα*). Σε τέτοια περίπτωση οι αρχαίοι χρησιμοποιούσαν τα ονόματα χωρίς άρθρο: π.χ. *ποταμός δὲ ἦν κύκλω* (=ένας ποταμός).

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΚΛΙΣΕΙΣ ΤΩΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

Α΄ ΚΛΙΣΗ ΑΣΥΝΑΙΡΕΤΩΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

Αρσενικά σε: *-ας, -ης* & Θηλυκά σε: *-α, -η*.
(ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ)

- Οι καταλήξεις του πληθυντικού είναι σε όλα τα πρωτόκλιτα ουσιαστικά ίδιες.
- Η γενική πληθυντικού τονίζεται πάντα στη λήγουσα και παίρνει περισπωμένη (*-ῶν*).
- Τα αρσενικά πρωτόκλιτα σε *-ης* έχουν κλητική ενικού σε *-ᾶ-*, όταν: 1. Πρόκειται για εθνικά ονόματα, 2. λήγουν σε *-της, -άρχης, -μέτρης, -πώλης, -τριβης, -ώνης*. Διαφορετικά έχουν κλητική σε *-η-* και τα σε *-ας-* έχουν κλητική σε *-α-*.
- Το *-α-* της κατάληξης *-ας-* είναι πάντα μακρόχρονο.
- Η δοτική ενικού όλων των πρωτοκλίτων παίρνει υπογεγραμμένη (*-α-, -η-*).
- Στα θηλυκά πρωτόκλιτα σε *-α-*: Το *-α-* είναι μακρόχρονο ή καθαρό, αν πριν υπάρχει φωνήεν ή *-ῶ-*. Το *-α-* είναι βραχύχρονο ή μη καθαρό, αν πριν υπάρχει σύμφωνο (εκτός του *-ῶ-*). Στην περίπτωση του βραχύχρονου *-α-*, τότε στη γενική και δοτική ενικού αυτό τρέπεται σε *-η-*. Στην περίπτωση του μακρόχρονου *-α-*, τότε αυτό διατηρείται σ' όλες τις πτώσεις του ενικού.
- Ό,τι είναι το *-α-* στην ονομαστική (μακρόχρονο ή βραχύχρονο), το ίδιο είναι και στην αιτιατική και κλητική του ενικού.
- Σε ορισμένες λέξεις το καθαρό *-α-* είναι βραχύχρονο (αυτό επηρεάζει μόνο τον τονισμό). Το *-α-* αφού είναι καθαρό, διατηρείται σ' όλες τις πτώσεις του ενικού αριθμού.

Α΄ ΚΛΙΣΗ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

Αρσενικά σε: *-ῆς* & Θηλυκά σε: *-ᾶ, -ῆ*.
(ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ)

- Παίρνουν παντού περισπωμένη.
- Αν και είναι συνηρημένα, έχουν τις ίδιες καταλήξεις με τα ασυναίρετα, χωρίς βέβαια να ισχύει εδώ ο κανόνας με το καθαρό και το μη καθαρό *-α-* (αλλά οι συναιρέσεις: $\epsilon + \alpha = \eta$ και $\epsilon + \alpha = \eta$).

Β΄ ΚΛΙΣΗ ΑΣΥΝΑΙΡΕΤΩΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

Αρσενικά σε: *-ος* & Θηλυκά σε: *-ος* & Ουδέτερα σε: *-ον*.
(ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ)

- Αρσενικά και θηλυκά έχουν παντού τις ίδιες καταλήξεις. Τα ξεχωρίζουμε μόνο απ' το άρθρο τους.
- Το *-α-* στις καταλήξεις του πληθυντικού των ουδετέρων σε *-ον-* είναι βραχύχρονο.
- Τα ουδέτερα και στους δύο αριθμούς έχουν τρεις πτώσεις όμοιες: ονομαστική, αιτιατική και κλητική.

Β΄ ΚΛΙΣΗ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

Αρσενικά σε: *-ους* & Θηλυκά σε: *-ους* & Ουδέτερα σε: *-ουν*.
(βασικές συναιρέσεις: $\omicron + \omicron = \omicron\upsilon$, $\omicron + \epsilon = \omicron\upsilon$)
(ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ)

- Τα συνηρημένα δευτερόκλιτα ουσιαστικά τονίζονται στην ίδια συλλαβή παντού, όπου τονίζεται η ονομαστική του ενικού και παίρνουν τον ίδιο τόνο. Αν τονίζονται στη λήγουσα παίρνουν παντού περισπωμένη. Διαφορετικά παίρνουν παντού οξεία.

- Οι καταλήξεις είναι ίδιες με τα ασυναίρετα δευτερόκλιτα, εκτός από την ονομαστική, αιτιατική και κλητική ενικού. Στα αρσενικά και θηλυκά έχουμε τις εξής καταλήξεις: ονομαστική (-ους), αιτιατική (-ουν), κλητική (-ου).
- Τα ουδέτερα έχουν τρεις πτώσεις όμοιες, όπως και τα ασυναίρετα, που λήγουν σε -ουν στον ενικό αριθμό, ενώ στον πληθυντικό λήγουν σε -α-.

Β΄ ΚΛΙΣΗ ΑΤΤΙΚΟΚΛΙΤΩΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

Αρσενικά σε: -ως & Θηλυκά σε: -ως & Ουδέτερα σε: -ων.
(ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ)

- Φυλάγουν το -ω- σ' όλες τις πτώσεις, συμπληρωμένο με τα σύμφωνα των καταλήξεων της ασυναίρετης β' κλίσης. Όπου στις καταλήξεις της β' κλίσης υπάρχει -ι- (υπογεγραμμένο ή προσγεγραμμένο), αυτό υπογράφεται του -ω-.
- Φυλάγουν στην ίδια συλλαβή τον ίδιο τόνο σ' όλες τις πτώσεις, όπως η ονομαστική ενικού αριθμού.
- Έχουν όμοια ονομαστική και κλητική πτώση.
- Τα ουδέτερα κανονικά έχουν τρεις πτώσεις όμοιες. Έχουν πληθυντικό σε -ω- και όχι σε -α-.
- Αιτιατική ενικού χωρίς -ν-, δηλαδή σε -ω- σχηματίζουν τα ονόματα: ἄλωϛ, ἔωϛ (=αυγή), ἄθωϛ, Κῶϛ, Μίνωϛ κ.α.

Γ΄ ΚΛΙΣΗ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

(περιλαμβάνει ονόματα αρσενικά, θηλυκά και ουδέτερα)
(ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ – ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ)

- Τα μονοσύλλαβα ονόματα της γ' κλίσης στη γενική και δοτική όλων των αριθμών τονίζονται στη λήγουσα. Εξαιρούνται τα μονοσύλλαβα: ἡ δᾶϛ, ὁ θῶϛ, τὸ οὔϛ, ὁ παῖϛ, ὁ Τρώϛ, τὸ φῶϛ, που τονίζονται στη γενική πληθυντικού στην παραλήγουσα.
- Το -ι- και το -α- στις καταλήξεις της γ' κλίσης ουσιαστικών είναι βραχύχρονα.
- Τα ουδέτερα ονόματα της γ' κλίσης έχουν τρεις πτώσεις όμοιες σε ενικό και πληθυντικό αριθμό (ονομαστική, αιτιατική και κλητική)¹.
- Οι μονοσύλλαβοι τύποι της ονομαστικής, αιτιατικής και κλητικής, που έχουν χαρακτήρα -ι- και -ν- (-ου-, -αυ-) παίρνουν περισπωμένη².

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΡΙΤΟΚΛΙΤΩΝ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ

ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ἦρωϛ	ἦρωεϛ
ΓΕΝΙΚΗ:	ἦρωοϛ	ἦρώων
ΔΟΤΙΚΗ:	ἦρωι	ἦρωσι(ν)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	ἦρωα	<u>ἦρωαϛ</u>
ΚΛΗΤΙΚΗ:	ἦρωϛ	ἦρωεϛ

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	βότρυς	βότρυες
ΓΕΝΙΚΗ:	βότρυος	βοτρύων
ΔΟΤΙΚΗ:	βότρυϊ	βότρυσι(ν)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	<u>βότρυν</u>	<u>βότρυς</u>
ΚΛΗΤΙΚΗ:	<u>βότρυ</u>	βότρυες
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ιχθύς	ιχθύες
ΓΕΝΙΚΗ:	ιχθύος	ιχθύων
ΔΟΤΙΚΗ:	ιχθύϊ	ιχθύσι(ν)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	ιχθύν	<u>ιχθύς</u>
ΚΛΗΤΙΚΗ:	ιχθύ	ιχθύες
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	<u>δρυς</u> ^{*2}	δρύες
ΓΕΝΙΚΗ:	δρυός	δρυών
ΔΟΤΙΚΗ:	δρυϊ	δρυσι(ν)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	<u>δρύν</u> ^{*2}	δρύς
ΚΛΗΤΙΚΗ:	<u>δρῦ</u> ^{*2}	δρύες
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	πόλις	πόλεις
ΓΕΝΙΚΗ:	πόλεως	πόλεων
ΔΟΤΙΚΗ:	πόλει	πόλεσι(ν)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	<u>πόλις</u>	πόλεις
ΚΛΗΤΙΚΗ:	πόλι	πόλεις
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	πέλεκυς	πελέκεις
ΓΕΝΙΚΗ:	πελέκεως	πελέκεων
ΔΟΤΙΚΗ:	πελέκει	πελέκεσι(ν)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	<u>πέλεκυν</u>	πελέκεις
ΚΛΗΤΙΚΗ:	<u>πέλεκυ</u>	πελέκεις

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	<u>ἄστν</u> ^{*1}	ἄστη
ΓΕΝΙΚΗ:	ἄστεως	ἄστεων
ΔΟΤΙΚΗ:	ἄσται	ἄσται(ν)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	<u>ἄστν</u> ^{*1}	ἄστη
ΚΛΗΤΙΚΗ:	<u>ἄστν</u> ^{*1}	ἄστη
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	βοῦς	βόες
ΓΕΝΙΚΗ:	βοῶς	βοῶν
ΔΟΤΙΚΗ:	βοῖ	βουσί(ν)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	βοῦν	βοῦς
ΚΛΗΤΙΚΗ:	βοῦ	βόες
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	γραῦς	γραῖες
ΓΕΝΙΚΗ:	γραῶς	γραῶν
ΔΟΤΙΚΗ:	γραῖ	γραυσί(ν)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	γραῦν	γραῦς
ΚΛΗΤΙΚΗ:	γραῦ	γραῖες
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ἄλιεῦς	ἄλιεῖς
ΓΕΝΙΚΗ:	ἄλιέως - <u>ἄλιῶς</u>	ἄλιέων - <u>ἄλιῶν</u>
ΔΟΤΙΚΗ:	ἄλιεῖ	ἄλιεῦσι(ν)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	ἄλιέα - <u>ἄλιᾶ</u>	ἄλιέας - <u>ἄλιᾶς</u>
ΚΛΗΤΙΚΗ:	ἄλιεῦ	ἄλιεῖς
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ἦχῶ	Πληθυντικός
ΓΕΝΙΚΗ:	ἦχοῦς	σε μερικά,
ΔΟΤΙΚΗ:	ἦχοῖ	μόνο σύμφωνα
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	ἦχῶ	με τη β' κλίση.
ΚΛΗΤΙΚΗ:	ἦχοῖ	

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	φῶς	φῶτα
ΓΕΝΙΚΗ:	φωτὸς	<u>φῶτων</u>
ΔΟΤΙΚΗ:	φωτὶ	φωσὶ(ν)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	φῶς	φῶτα
ΚΛΗΤΙΚΗ:	φῶς	φῶτα
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	Πάρνης (βαρύτονο)	Πάρνηθες
ΓΕΝΙΚΗ:	Πάρνηθος	Παρνήθων
ΔΟΤΙΚΗ:	Πάρνηθι	Πάρνησι(ν)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	<u>Πάρνην</u>	Πάρνηθας
ΚΛΗΤΙΚΗ:	<u>Πάρνη</u>	Πάρνηθες
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ἰμᾶς (οξύτονο)	ἰμάντες
ΓΕΝΙΚΗ:	ἰμάντος	ἰμάντων
ΔΟΤΙΚΗ:	ἰμάντι	ἰμᾶσι(ν)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	ἰμάντα	ἰμάντας
ΚΛΗΤΙΚΗ:	<u>ἰμᾶς</u>	ἰμάντες
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	γίγας (βαρύτονο)	γίγαντες
ΓΕΝΙΚΗ:	γίγαντος	γιγάντων
ΔΟΤΙΚΗ:	γίγαντι	γίγασι(ν)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	γίγαντα	γίγαντας
ΚΛΗΤΙΚΗ:	<u>γίγαν</u>	γίγαντες
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ὀδοῦς	ὀδόντες
ΓΕΝΙΚΗ:	ὀδόντος	ὀδόντων
ΔΟΤΙΚΗ:	ὀδόντι	<u>ὀδοῦσι(ν)</u> (ὀδόνται - οῦσι)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	ὀδόντα	ὀδόντας
ΚΛΗΤΙΚΗ:	ὀδοῦς	ὀδόντες

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	γέρων	γέροντες	
ΓΕΝΙΚΗ:	γέροντος	γερόντων	
ΔΟΤΙΚΗ:	γέροντι	<u>γέρονσι</u> (ν) (γέροντι - ουσι)	
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	γέροντα	γέροντας	
ΚΛΗΤΙΚΗ:	<u>γέρον</u>	γέροντες	
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	σωτήρ	σωτήρες	
ΓΕΝΙΚΗ:	σωτήρος	σωτήρων	* ΠΡΟΣΟΧΗ: Στα -λσ- και -ρσ-, παραμένουν
ΔΟΤΙΚΗ:	σωτήρι	<u>σωτήρσι</u> (ν)*	το -λ- και το -ρ- εμπρός από το -σ-
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	σωτήρα	σωτήρας	
ΚΛΗΤΙΚΗ:	<u>σώτερ</u>	σωτήρες	
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	γείτων	γείτονες	
ΓΕΝΙΚΗ:	γείτονος	γειτόνων	** ΠΡΟΣΟΧΗ: Στα βαρύτονα
ΔΟΤΙΚΗ:	γείτονι	γείτοσι(ν)	σε ων - ονος και
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	γείτονα	γείτονας	ωρ - ορος.
ΚΛΗΤΙΚΗ:	<u>γείτον</u> **	γείτονες	
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ρήτωρ	ρήτορες	
ΓΕΝΙΚΗ:	ρήτορος	ρήτόρων	* ΠΡΟΣΟΧΗ: Στα -λσ- και -ρσ-, παραμένουν το -λ- και το -ρ- εμπρός από το -σ-
ΔΟΤΙΚΗ:	ρήτορι	<u>ρήτορσι</u> (ν)*	
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	ρήτορα	ρήτορας	** ΠΡΟΣΟΧΗ: Στα βαρύτονα σε ων - ονος και
ΚΛΗΤΙΚΗ:	<u>ρήτορ</u> **	ρήτορες	ωρ - ορος.
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	άνηρ	άνδρες	
ΓΕΝΙΚΗ:	άνδρως	άνδρων	
ΔΟΤΙΚΗ:	άνδρι	άνδράσι(ν)	
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	άνδρα	άνδρας	
ΚΛΗΤΙΚΗ:	<u>άνερ</u>	άνδρες	

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	Δημήτηρ		
ΓΕΝΙΚΗ:	Δήμητρος		
ΔΟΤΙΚΗ:	Δήμητρι	-	
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	Δήμητρα		
ΚΛΗΤΙΚΗ:	Δήμητρο		
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	<u>γαστήρ</u>	γαστέρες	
ΓΕΝΙΚΗ:	γαστροῦς	γαστέρων	
ΔΟΤΙΚΗ:	γαστρί	γαστράσι(ν)	
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	γαστέρα	γαστέρας	
ΚΛΗΤΙΚΗ:	<u>γαστήρ</u>	γαστέρες	
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	Σωκράτης	Σωκράται	Ο ΠΑΘΟΥΝΤΙΚΟΣ
ΓΕΝΙΚΗ:	Σωκράτους	Σωκρατῶν	ΑΡΙΘΜΟΣ
ΔΟΤΙΚΗ:	Σωκράτει	Σωκράταις	ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΤΑΙ
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	Σωκράτη	Σωκράτας	ΚΑΤΑ ΤΗΝ
ΚΛΗΤΙΚΗ:	<u>Σώκρατες</u>	Σωκράται	Α΄ ΚΛΙΣΗ
			ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	Περικλῆς	Περικλείς	Ο ΠΑΘΟΥΝΤΙΚΟΣ
ΓΕΝΙΚΗ:	Περικλέους	Περικλέων	ΑΡΙΘΜΟΣ
ΔΟΤΙΚΗ:	Περικλεῖ	-	ΣΧΗΜΑΤΙΖΕΤΑΙ
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	Περικλέα	Περικλείς	ΚΑΤΑ ΤΗΝ
ΚΛΗΤΙΚΗ:	<u>Περίκλεις</u>	Περικλείς	Γ΄ ΚΛΙΣΗ
			ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΩΝ
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	αἰδῶς		
ΓΕΝΙΚΗ:	αἰδοῦς		
ΔΟΤΙΚΗ:	αἰδοῖ	-	
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	αἰδῶ		
ΚΛΗΤΙΚΗ:	αἰδῶς		

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	βέλος	βέλη	
ΓΕΝΙΚΗ:	βέλους	βελῶν	
ΔΟΤΙΚΗ:	βέλει	βέλεσι(ν)	
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	βέλος	βέλη	
ΚΛΗΤΙΚΗ:	βέλος	βέλη	
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	κρέας	κρέᾱ	
ΓΕΝΙΚΗ:	κρέως	κρεῶν	Σιγμόληκτα ουδέτερα σε -ας (γεν. -ως ή -ατος).
ΔΟΤΙΚΗ:	κρέα	κρέασι(ν)	
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	κρέας	κρέᾱ	ΠΡΟΣΟΧΗ: Αποβάλλουν το -σ- ανάμεσα σε 2 φωνήεντα, π.χ. -ασος → ως.
ΚΛΗΤΙΚΗ:	κρέας	κρέᾱ	
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	γέρας	γέρᾱ	
ΓΕΝΙΚΗ:	γέρως	γερῶν	Σιγμόληκτα ουδέτερα σε -ας (γεν. -ως ή -ατος).
ΔΟΤΙΚΗ:	γέρα	γέρασι(ν)	
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	γέρας	γέρᾱ	ΠΡΟΣΟΧΗ: Αποβάλλουν το -σ- ανάμεσα σε 2 φωνήεντα, π.χ. -ασος → ως.
ΚΛΗΤΙΚΗ:	γέρας	γέρᾱ	
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	γῆρας		
ΓΕΝΙΚΗ:	γῆρως		Σιγμόληκτα ουδέτερα σε -ας (γεν. -ως ή -ατος).
ΔΟΤΙΚΗ:	γῆρα	-	
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	γῆρας		ΠΡΟΣΟΧΗ: Αποβάλλουν το -σ- ανάμεσα σε 2 φωνήεντα, π.χ. -ασος → ως.
ΚΛΗΤΙΚΗ:	γῆρας		
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	πέρας	πέρατα	
ΓΕΝΙΚΗ:	πέρατος	περάτων	
ΔΟΤΙΚΗ:	πέρατι	πέρασι(ν)	
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	πέρας	πέρατα	
ΚΛΗΤΙΚΗ:	πέρας	πέρατα	

ΑΝΩΜΑΛΑ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ Γ' ΚΛΙΣΗΣ

ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ: ΓΕΝΙΚΗ: ΔΟΤΙΚΗ: ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ: ΚΛΗΤΙΚΗ:	γυνή γυναικός γυναικί γυναῖκα <u>γύναι</u>	γυναῖκες γυναικῶν γυναιξί(ν) γυναῖκας γυναῖκες	
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ: ΓΕΝΙΚΗ: ΔΟΤΙΚΗ: ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ: ΚΛΗΤΙΚΗ:	ὄνειρον ὀνειράτος ὀνειράτι ὄνειρον ὄνειρον	ὀνείρατα ὀνειράτων ὀνείρασι(ν) ὀνείρατα ὀνείρατα	ΕΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ Β' ΚΛΙΣΗ: (ΑΡΣΕΝΙΚΟ) ὄνειρος ὀνείρου ὀνείρων ὀνειρον ὀνειρε
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ: ΓΕΝΙΚΗ: ΔΟΤΙΚΗ: ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ: ΚΛΗΤΙΚΗ:	πρεσβευτής πρεσβευτοῦ πρεσβευτῆ πρεσβευτήν πρεσβευτῶ	πρέσβεις πρέσβων πρέσβει(ν) πρέσβεις πρέσβεις	ΕΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ Α' ΚΛΙΣΗ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ Γ' ΚΛΙΣΗ
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ: ΓΕΝΙΚΗ: ΔΟΤΙΚΗ: ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ: ΚΛΗΤΙΚΗ:	ναῦς <u>νεὸς</u> <u>νηῖ</u> ναῦν ναῦ	νῆες νεῶν ναυσί(ν) ναῦς νῆες	

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	νῖδς	νίεις
ΓΕΝΙΚΗ:	νίου - <u>νίεος</u>	νίεων
ΔΟΤΙΚΗ:	νίϕ - <u>νίει</u>	νίεσι(ν)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	νίδον	νίεις
ΚΛΗΤΙΚΗ:	νίε	νίεις
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	Ζεὺς	
ΓΕΝΙΚΗ:	Διδς	
ΔΟΤΙΚΗ:	Δι	-
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	Δία	
ΚΛΗΤΙΚΗ:	<u>Ζεῦ</u>	
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	μάρτυς	μάρτυρες
ΓΕΝΙΚΗ:	μάρτυρος	μαρτύρων
ΔΟΤΙΚΗ:	μάρτυρι	<u>μάρτυσι(ν)</u>
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	μάρτυρα	μάρτυρας
ΚΛΗΤΙΚΗ:	μάρτυς	μάρτυρες
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	οὔς	ῶτα
ΓΕΝΙΚΗ:	ὄτδς	<u>ῶτων</u>
ΔΟΤΙΚΗ:	ὄτι	ὄσι(ν)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	οὔς	ῶτα
ΚΛΗΤΙΚΗ:	οὔς	ῶτα
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	χεῖρ	χεῖρες
ΓΕΝΙΚΗ:	χειρδς	χειρῶν
ΔΟΤΙΚΗ:	χειρὶ	<u>χερσὶ(ν)</u>
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	χείρα	χείρας
ΚΛΗΤΙΚΗ:	χεῖρ	χεῖρες

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	κύων	κύνες
ΓΕΝΙΚΗ:	κυνὸς	κυνῶν
ΔΟΤΙΚΗ:	κυνὶ	κυσὶ(ν)
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	κύνα	κύνας
ΚΛΗΤΙΚΗ:	κύον	κύνες

ΒΑΣΙΚΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΛΙΣΗ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΠΡΩΤΟΚΛΙΤΑ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΑ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ

1. Τα συνηρημένα πρωτόκλιτα ουσιαστικά έχουν και μετά τη συναίρεση τις καταλήξεις των ασυναίρετων τύπων. Μόνο το *-εα-* στον ενικό αριθμό το συναιρούν σε *-η-* και το *-αα-* σε *-ᾶ-*.

Βασικές συναιρέσεις:

$\epsilon + \alpha = \eta$	$\epsilon + \alpha = \eta$
$\alpha + \alpha = \tilde{\alpha}$	$\alpha + \alpha = \alpha$

2. Στον πληθυντικό αριθμό απλώς προσθέτουμε τις γνωστές καταλήξεις των ασυναίρετων πρωτόκλιτων τύπων. Το ίδιο ισχύει και για τη γενική ενικού των συνηρημένων σε *-ῆς-*.
3. Ιδιαίτερη προσοχή δείχνουμε στον τονισμό των πρωτόκλιτων συνηρημένων τύπων, βάζοντας παντού περισπωμένη και πάντα στη λήγουσα.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ:

ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ὁ Ἑρμέας - Ἑρμῆς	οἱ Ἑρμαῖ - Ἑρμαῖ	
ΓΕΝΙΚΗ:	τοῦ Ἑρμέου - Ἑρμουῦ	τῶν Ἑρμεῶν - Ἑρμῶν	ΟΜΟΙΩΣ:
ΔΟΤΙΚΗ:	τῷ Ἑρμέα - Ἑρμῆ	τοῖς Ἑρμαῖς - Ἑρμαῖς	Ἄπελλῆς
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	τὸν Ἑρμέαν - Ἑρμῆν	τούς Ἑρμέας - Ἑρμάς	Θαλῆς
ΚΛΗΤΙΚΗ:	(ῶ) Ἑρμέα - Ἑρμῆ	(ῶ) Ἑρμαῖ - Ἑρμαῖ	
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ἡ μνάα - μνᾶ	αἱ μνάαι - μναῖ	
ΓΕΝΙΚΗ:	τῆς μνάας - μνᾶς	τῶν μναῶν - μνῶν	ΟΜΟΙΩΣ:
ΔΟΤΙΚΗ:	τῇ μνάα - μνᾶ	ταῖς μνάαις - μναῖς	Ἄθηνᾶ
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	τήν μνάαν - μνᾶν	τάς μνάας - μνᾶς	Ναυσικᾶ
ΚΛΗΤΙΚΗ:	(ῶ) μνάα - μνᾶ	(ῶ) μνάαι - μναῖ	

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ἡ συκέα - συκῆ	αἱ συκέαι - συκαῖ	
ΓΕΝΙΚΗ:	τῆς συκέας - συκῆς	τῶν συκεῶν - συκῶν	ΟΜΟΙΩΣ: ἀμυγδαλή ἀλωπεκῆ κυνῆ λεοντῆ ῥοδῆ γαλή γῆ (εν.)
ΔΟΤΙΚΗ:	τῇ συκέα - συκῆ	ταῖς συκέαις - συκαῖς	
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	τήν συκέαν - συκῆν	τάς συκέας - συκάς	
ΚΛΗΤΙΚΗ:	(ῶ) συκέα - συκῆ	(ῶ) συκέαι - συκαῖ	

ΒΑΣΙΚΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΛΙΣΗ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΔΕΥΤΕΡΟΚΛΙΤΑ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΑ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ

4. Τα φωνήεντα *-ο-* και *-ε-* των συνηρημένων δευτερόκλιτων ουσιαστικών, όταν ακολουθεί αμέσως ο χαρακτήρας *-ο-*, συναιρούνται μ' αυτόν σε *-ου-*. Διαφορετικά, χάνονται κατά τη συναίρεση εμπρός από τις καταλήξεις.

Βασικές συναιρέσεις:
 $ο + ο = ου$ $ε + ο = ου$

5. Όλες οι πτώσεις των συνηρημένων ουσιαστικών της β' κλίσης τονίζονται στην ίδια συλλαβή, στην οποία τονίζεται και η ονομαστική του ενικού αριθμού.
6. Στον πληθυντικό αριθμό απλώς προσθέτουμε τις γνωστές καταλήξεις των ασυναίρετων δευτερόκλιτων τύπων. Το ίδιο ισχύει και για τη γενική και δοτική του ενικού αριθμού.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ:

ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ὁ ἔκπλοος - ἔκπλους	οἱ ἔκπλοοι - ἔκπλοι
ΓΕΝΙΚΗ:	τοῦ ἐκπλόου - ἐκπλου	τῶν ἐκπλόων - ἐκπλων
ΔΟΤΙΚΗ:	τῷ ἐκπλόῳ - ἐκπλω	τοῖς ἐκπλόοις - ἐκπλοῖς
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	τὸν ἐκπλοον - ἐκπλου	τοὺς ἐκπλόους - ἐκπλους
ΚΛΗΤΙΚΗ:	(ῶ) ἔκπλοε - ἔκπλου	(ῶ) ἔκπλοοι - ἔκπλοι
ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ὁ πλόος - πλοῦς	οἱ πλόοι - πλοῖ
ΓΕΝΙΚΗ:	τοῦ πλόου - πλοῦ	τῶν πλόων - πλῶν
ΔΟΤΙΚΗ:	τῷ πλόῳ - πλω	τοῖς πλόοις - πλοῖς
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	τὸν πλόον - πλοῦν	τοὺς πλόους - πλοῦς
ΚΛΗΤΙΚΗ:	(ῶ) πλόε - πλοῦ	(ῶ) πλόοι - πλοῖ

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	τὸ ὀστέον - ὀστοῦν	τὰ ὀστέα - ὀστᾶ
ΓΕΝΙΚΗ:	τοῦ ὀστέου - ὀστοῦ	τῶν ὀστέων - ὀστῶν
ΔΟΤΙΚΗ:	τῷ ὀστέῳ - ὀστοῦ	τοῖς ὀστέοις - ὀστοῖς
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	τὸ ὀστέον - ὀστοῦν	τὰ ὀστέα - ὀστᾶ
ΚΛΗΤΙΚΗ:	(ὄ) ὀστέον - ὀστοῦν	(ὄ) ὀστέα - ὀστᾶ

ΒΑΣΙΚΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΚΛΙΣΗ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΑΤΤΙΚΟΚΛΙΤΑ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ

1. Φυλάγουν στις καταλήξεις όλων των πτώσεων το *-ω-* της ονομαστικής ενικού και παίρνουν υπογεγραμμένο -ι-, όπου στις αντίστοιχες καταλήξεις της ασυναίρετης δεύτερης κλίσης υπάρχει *-ι-* (υπογεγραμμένο ή προσγεγραμμένο).
2. Φυλάγουν σε όλες τις πτώσεις τον ίδιο τόνο που έχει η ονομαστική ενικού και μάλιστα στην ίδια συλλαβή.
3. Έχουν ονομαστική και κλητική πτώση όμοια.
4. Μερικά σχηματίζουν την αιτιατική ενικού χωρίς τελικό *-ν-* (δηλαδή κατά την γ' κλίση).

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ:

ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ὁ πρόνεωζ (=πρόναος)	οἱ πρόνεφ
ΓΕΝΙΚΗ:	τοῦ πρόνεω	τῶν πρόνεων
ΔΟΤΙΚΗ:	τῷ πρόνεφ	τοῖς πρόνεφς
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	τὸν πρόνεων	τοὺς πρόνεωζ
ΚΛΗΤΙΚΗ:	(ὄ) πρόνεωζ	(ὄ) πρόνεφ
ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ
ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ἡ ἄλωζ (=το αλώνι)	αἱ ἄλω
ΓΕΝΙΚΗ:	τῆς ἄλω	τῶν ἄλων
ΔΟΤΙΚΗ:	τῇ ἄλω	ταῖς ἄλωζ
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	τὴν ἄλω(ν)	τὰς ἄλωζ
ΚΛΗΤΙΚΗ:	(ὄ) ἄλωζ	(ὄ) ἄλω

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	τὸ ἀνώγεων	τὰ ἀνώγεω
ΓΕΝΙΚΗ:	τοῦ ἀνώγεω	τῶν ἀνώγεων
ΔΟΤΙΚΗ:	τῷ ἀνώγεω	τοῖς ἀνώγεωσ
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	τὸ ἀνώγεων	τὰ ἀνώγεω
ΚΛΗΤΙΚΗ:	(ῶ) ἀνώγεων	(ῶ) ἀνώγεω

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΑΝΤΩΝΥΜΙΕΣ

1. Οι αντωνυμίες της αρχαίας ελληνικής γλώσσας δεν έχουν κλητική πτώση ούτε ενικού ούτε πληθυντικού αριθμού.
2. Η αντωνυμία *οὗτος, αὕτη, τοῦτο* (δεικτική) στον ενικό αριθμό του αρσενικού και του θηλυκού γένους έχει κλητική πτώση (*οὗτος, αὕτη αντίστοιχα*)· προσοχή το ουδέτερο γένος χωρίς «ν».
3. Προσωπική αντωνυμία (προσοχή στο γ' πρόσωπο):

	Α' πρόσωπο			Β' πρόσωπο		Γ' πρόσωπο	
	ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ
ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ	ἐγὼ	ἡμεῖς	σύ	ὕμεῖς	-	(σφεῖς)
	ΓΕΝΙΚΗ	ἐμοῦ - μου	ἡμῶν	σοῦ - σου	ὕμῶν	(οὔ)	(σφῶν)
	ΔΟΤΙΚΗ	ἐμοὶ - μοι	ἡμῖν	σοὶ - σοι	ὕμῖν	οἷ - οἶ	σφίσι(ν)
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ	ἐμὲ - με	ἡμᾶς	σὲ - σε	ὕμᾶς	(ἔ)	(σφᾶς)
	ΚΛΗΤΙΚΗ	-	-	-	-	-	-

4. Η αντωνυμία *ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο* κλίνεται ως τρικατάληκτο β' κλιτο επίθετο, χωρίς τελικό «ν» στο ουδέτερο γένος και φυσικά χωρίς κλητική πτώση.
5. Η αντωνυμία *ὄδε, ἥδε, τόδε* κλίνεται και τονίζεται όπως το άρθρο με την προσθήκη του εγκλιτικού δεικτικού μορίου «ὄε» στο τέλος της. Στην ονομαστική πτώση ενικού και πληθυντικού αριθμού όλων των γενών η αντωνυμία παίρνει οξεία.

	Ἀρσενικό γένος			Θηλυκό γένος		Ουδέτερο γένος	
	ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ
ΔΕΙΚΤΙΚΗ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ	ὄδε	οἶδε	ἥδε	αἶδε	τόδε	τάδε
	ΓΕΝΙΚΗ	τοῦδε	τῶνδε	τῆσδε	τῶνδε	τοῦσδε	τῶνδε
	ΔΟΤΙΚΗ	τῷδε	τοῖσδε	τῆδε	ταῖσδε	τῷδε	τοῖσδε
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ	τόνδε	τούσδε	τήνδε	τάσδε	τόδε	τάδε
	ΚΛΗΤΙΚΗ	-	-	-	-	-	-

6. Η αντωνυμία *τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο(ν)* στο ουδέτερο γένος παίρνει τελικό «ν» κατά περίπτωση, αν ακολουθεί φωνήεν.
7. Οι αντωνυμίες *τοιόσδε, τοιάδε, τοιόνδε* και *τοσόσδε, τοςῆδε, τοςόνδε* και *τηλικόσδε, τηλικῆδε, τηλικόνδε* στην ονομαστική και αιτιατική πτώση ενικού και πληθυντικού αριθμού

όλων των γενών παίρνουν οξεία, ενώ στη γενική και δοτική ενικού και πληθυντικού όλων των γενών παίρνουν περισπωμένη.

8. Η οριστική αντωνυμία *αὐτός, αὐτή, αὐτό* (χωρίς τελικό «ν» στο ουδέτερο γένος) κλίνεται σε όλες τις πτώσεις εκτός φυσικά κλητικής.

9. Η επαναληπτική αντωνυμία *αὐτός, αὐτή, αὐτό* (χωρίς τελικό «ν» στο ουδέτερο γένος) κλίνεται μόνο στις πλάγιες πτώσεις.

10. Κτητικές αντωνυμίες:

	ΕΝΑΣ ΚΗΤΗΡΑΣ				ΠΟΛΛΟΙ ΚΗΤΗΡΕΣ		
ΚΗΤΗΚΕΣ ΑΝΤΩΝΥΜΙΕΣ	ΓΕΝΗ	α' πρόσωπο	β' πρόσωπο	γ' πρόσωπο	α' πρόσωπο	β' πρόσωπο	γ' πρόσωπο
	ΑΡΣΕΝΙΚΟ	ἐμὸς	σὸς	ἐὸς	ἡμέτερος	ὕμετερος	σφέτερος
	ΘΗΛΥΚΟ	ἐμὴ	σὴ	ἐή	ἡμετέρα	ὕμετέρα	σφετέρα
	ΟΥΔΕΤΕΡΟ	ἐμὸν	σὸν	ἐὸν	ἡμέτερον	ὕμετερον	σφέτερον

11. Αυτοπαθητικές αντωνυμίες (μόνο στις πλάγιες πτώσεις):

	<u>Α' ΠΡΟΣΩΠΟ</u>	Α' πρόσωπο		Α' πρόσωπο		Α' πρόσωπο	
		Αρσενικό γένος	Πληθυντικό γένος	Θηλυκό γένος	Πληθυντικό γένος	Ουδέτερο γένος	Πληθυντικό γένος
ΑΥΤΟΠΑΘΗΤΙΚΕΣ ΑΝΤΩΝΥΜΙΕΣ	ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ
	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ	-	-	-	-	-	-
	ΓΕΝΙΚΗ	ἐμαυτοῦ	ἡμῶν αὐτῶν	ἐμαυτῆς	ἡμῶν αὐτῶν	-	-
	ΔΟΤΙΚΗ	ἐμαυτῷ	ἡμῖν αὐτοῖς	ἐμαυτῇ	ἡμῖν αὐταῖς	-	-
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ	ἐμαυτὸν	ἡμᾶς αὐτοὺς	ἐμαυτὴν	ἡμᾶς αὐτάς	-	-
	ΚΛΗΤΙΚΗ	-	-	-	-	-	-
ΑΥΤΟΠΑΘΗΤΙΚΕΣ ΑΝΤΩΝΥΜΙΕΣ	<u>Β' ΠΡΟΣΩΠΟ</u>	Β' πρόσωπο		Β' πρόσωπο		Β' πρόσωπο	
		Αρσενικό γένος	Πληθυντικό γένος	Θηλυκό γένος	Πληθυντικό γένος	Ουδέτερο γένος	Πληθυντικό γένος
	ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ
	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ	-	-	-	-	-	-
	ΓΕΝΙΚΗ	σεαυτοῦ	ὕμῶν αὐτῶν	σεαυτῆς	ὕμῶν αὐτῶν	-	-
	ΔΟΤΙΚΗ	σεαυτῷ	ὕμῖν αὐτοῖς	σεαυτῇ	ὕμῖν αὐταῖς	-	-
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ	σεαυτὸν	ὕμᾶς αὐτοὺς	σεαυτὴν	ὕμᾶς αὐτάς	-	-	
ΚΛΗΤΙΚΗ	-	-	-	-	-	-	
ΑΥΤΟΠΑΘΗΤΙΚΕΣ ΑΝΤΩΝΥΜΙΕΣ	<u>Γ' ΠΡΟΣΩΠΟ</u>	Γ' πρόσωπο		Γ' πρόσωπο		Γ' πρόσωπο	
		Αρσενικό γένος	Πληθυντικό γένος	Θηλυκό γένος	Πληθυντικό γένος	Ουδέτερο γένος	Πληθυντικό γένος
	ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ
	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ	-	-	-	-	-	-
	ΓΕΝΙΚΗ	ἐαυτοῦ	ἐαυτῶν - σφῶν αὐτῶν	ἐαυτῆς	ἐαυτῶν - σφῶν αὐτῶν	-	-
	ΔΟΤΙΚΗ	ἐαυτῷ	ἐαυτοῖς - σφίσιν αὐτοῖς	ἐαυτῇ	ἐαυταῖς - σφίσιν αὐταῖς	-	-
ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ	ἐαυτὸν	ἐαυτοὺς - σφᾶς αὐτοὺς	ἐαυτὴν	ἐαυτάς - σφᾶς αὐτάς	ἐαυτὸ	ἐαυτὰ	
ΚΛΗΤΙΚΗ	-	-	-	-	-	-	

12. Αλληλοπαθητική αντωνυμία (μόνο στον πληθυντικό αριθμό και μόνο στις πλάγιες πτώσεις):

	Αρσενικό γένος		Θηλυκό γένος		Ουδέτερο γένος	
	ΠΤΩΣΕΙΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ
ΔΑΜΗΟΠΑΘΗΤΙΚΗ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ	-	-	-	-	-
	ΓΕΝΙΚΗ	ἀλλήλων	ἀλλήλων	ἀλλήλων	ἀλλήλων	ἀλλήλων
	ΔΟΤΙΚΗ	ἀλλήλοις	ἀλλήλαις	ἀλλήλοις	ἀλλήλοις	ἀλλήλοις
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ	ἀλλήλους	ἀλλήλας	ἀλλήλας	ἀλλήλας	ἀλλήλας
	ΚΛΗΤΙΚΗ	-	-	-	-	-

13. Ερωτηματική αντωνυμία:

	Αρσενικό γένος			Θηλυκό γένος		Ουδέτερο γένος	
	ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ
ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΗ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ	τίς (πάντα οξεία)	τίνες	τίς (πάντα οξεία)	τίνες	τί (πάντα οξεία)	τίνα
	ΓΕΝΙΚΗ	τίνος - τοῦ	τίνων	τίνος - τοῦ	τίνων	τίνος - τοῦ	τίνων
	ΔΟΤΙΚΗ	τίμι - τῶ	τίσι(ν)	τίμι - τῶ	τίσι(ν)	τίμι - τῶ	τίσι(ν)
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ	τίνα	τίνας	τίνα	τίνας	τί	τίνα
	ΚΛΗΤΙΚΗ	-	-	-	-	-	-

14. Αόριστη αντωνυμία:

	Αρσενικό γένος			Θηλυκό γένος		Ουδέτερο γένος	
	ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ
ΑΟΡΙΣΤΗ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ	τίς	τινές	τίς	τινές	τί (πάντα οξεία)	τινὰ - ἄττα
	ΓΕΝΙΚΗ	τινός - του	τινῶν	τινός - του	τινῶν	τινός - του	τινῶν
	ΔΟΤΙΚΗ	τινὶ - τω	τισὶ(ν)	τινὶ - τω	τισὶ(ν)	τινὶ - τω	τισὶ(ν)
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ	τινὰ	τινάς	τινὰ	τινάς	τί	τινὰ - ἄττα
	ΚΛΗΤΙΚΗ	-	-	-	-	-	-

15. Αόριστη αντωνυμία (η αντωνυμία δείνα ή μένει άκλιτη ή κλίνεται κατά την γ' κλίση· τονίζεται σταθερά στην ίδια συλλαβή, σύμφωνα με τους κανόνες τονισμού):

	Αρσενικό γένος			Θηλυκό γένος		Ουδέτερο γένος	
	ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ
ΑΟΡΙΣΤΗ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ	δείνα	δείνες	δείνα	δείνες	δείνα	δείνες
	ΓΕΝΙΚΗ	δείνος	δείνων	δείνος	δείνων	δείνος	δείνων
	ΔΟΤΙΚΗ	δείμι	δείσι	δείμι	δείσι	δείμι	-
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ	δείνα	δείνας	δείνα	δείνας	δείνα	δείνας
	ΚΛΗΤΙΚΗ	-	-	-	-	-	-

16. Επιμεριστικές αντωνυμίες:

	Αρσενικό γένος			Θηλυκό γένος		Ουδέτερο γένος	
	ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ
ΕΠΙΜΕΡΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ	πᾶς	πάντες	πᾶσα	πᾶσαι	πᾶν	πάντα
	ΓΕΝΙΚΗ	παντὸς	πάντων	πάσης	πασῶν	παντὸς	πάντων
	ΔΟΤΙΚΗ	παντὶ	πᾶσι(ν)	πάση	πάσαις	παντὶ	πᾶσι(ν)
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ	πάντα	πάντας	πᾶσαν	πάσας	πᾶν	πάντα
	ΚΛΗΤΙΚΗ	-	-	-	-	-	-

	Αρσενικό γένος			Θηλυκό γένος		Ουδέτερο γένος	
	ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ
ΕΠΙΜΕΡΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ	οὐδεὶς	οὐδένες	οὐδεμία		οὐδέν	
	ΓΕΝΙΚΗ	οὐδενὸς	οὐδένων	οὐδεμιᾶς		οὐδενός	
	ΔΟΤΙΚΗ	οὐδενὶ	οὐδέσι(ν)	οὐδεμιᾷ	-	οὐδενὶ	-
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ	οὐδένα	οὐδένας	οὐδεμίαν		οὐδέν	
	ΚΛΗΤΙΚΗ	-	-	-		-	

17. Η αντωνυμία *ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο* κλίνεται ως τρικατάληκτο επίθετο της β' κλίσης σε *-ος, -η, -ον*, αλλά χωρίς τελικό «ν» στο ουδέτερο γένος.

18. Η αντωνυμία *ἀμφότεροι, ἀμφότεραι, ἀμφότερα* κλίνεται ως τρικατάληκτο επίθετο της β' κλίσης μόνο στον πληθυντικό αριθμό.

19. Αναφορικές αντωνυμίες:

	Αρσενικό γένος			Θηλυκό γένος		Ουδέτερο γένος	
	ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ
ΕΠΙΜΕΡΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ	ὃς	οἱ	ἡ	αἱ	ὃ	ἃ
	ΓΕΝΙΚΗ	οὗ	ῶν	ἧς	ῶν	οὔ	ῶν
	ΔΟΤΙΚΗ	ὃν	οἷς	ἧ	αἷς	ὃ	ἃ
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ	ὃν	οὓς	ἣν	ἃς	ὃ	ἃ
	ΚΛΗΤΙΚΗ	-	-	-	-	-	-

	Αρσενικό γένος			Θηλυκό γένος		Ουδέτερο γένος	
	ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ	ΕΝΙΚΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ
ΕΠΙΜΕΡΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑ	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ	ὅστις	οἵτινες	ἣτις	αἵτινες	ὅ,τι	ἅτινα - <u>ἅττα</u>
	ΓΕΝΙΚΗ	οὗτινος - <u>ἑτοῦ</u>	ῶντινων	ἣσινος	ῶντινων	οὗτινος - <u>ἑτοῦ</u>	ῶντινων
	ΔΟΤΙΚΗ	ὃτινι - <u>ἑτω</u>	οἷστισι(ν)	ἣτινι	αἷστισι(ν)	ὃτινι - <u>ἑτω</u>	οἷστισι(ν)
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ	ὄντινα	οὓστινας	ἣντινα	ἄστινας	ὄ,τι	ἅτινα - <u>ἅττα</u>
	ΚΛΗΤΙΚΗ	-	-	-	-	-	-

ΠΙΝΑΚΑΣ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΠΑΡΑΘΕΤΙΚΩΝ

ΘΕΤΙΚΟΣ ΒΑΘΜΟΣ	ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ ΒΑΘΜΟΣ	ΥΠΕΡΘΕΤΙΚΟΣ ΒΑΘΜΟΣ
αἰσχρὸς	ὄ, ἢ αἰσχίων - τὸ αἴσχιον	αἴσχιστος
ἐχθρὸς	ὄ, ἢ ἐχθίων - τὸ ἐχθιον ἐχθρότερος	ἐχθιστος ἐχθρότατος
ἡδύς	ὄ, ἢ ἡδίων - τὸ ἡδιον	ἡδιστος
καλὸς	ὄ, ἢ καλλίων - τὸ κάλλιον	κάλλιστος
μέγας	ὄ, ἢ μείζων - τὸ μείζον	μέγιστος
ῥάδιος	ὄ, ἢ ῥάων - τὸ ῥᾶον	ῥᾶστος
ταχὺς	ὄ, ἢ θάττων - τὸ θᾶττον	τάχιστος
ἀγαθὸς	ὄ, ἢ ἀμείων - τὸ ἄμεινον ὄ, ἢ βελτίων - τὸ βέλτιον ὄ, ἢ κρείττων - τὸ κρείττον ὄ, ἢ λῶων - τὸ λῶον	ἄριστος βέλτιστος κράτιστος λῶστος
κακὸς	ὄ, ἢ κακίων - τὸ κάκιον ὄ, ἢ χείρων - τὸ χείρον	κάκιστος χείριστος
μακρὸς	μακρότερος -	μακρότατος μήκιστος
μικρὸς	μικρότερος ὄ, ἢ ἐλάττων - τὸ ἔλαττον ὄ, ἢ ἥττων - τὸ ἥττον	μικρότατος ἐλάχιστος ἥκιστα
ὀλίγος	ὄ, ἢ μείων - τὸ μείον	ὀλίγιστος
πολύς	ὄ, ἢ πλείων - τὸ πλέον	πλείστος

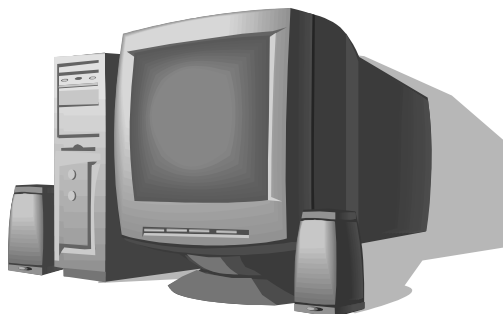
ΠΙΝΑΚΑΣ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ (1-10)

ΑΡΑΒΙΚΑ ΨΗΦΙΑ	ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ	ΑΠΟΛΥΤΑ	ΤΑΚΤΙΚΑ	ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΤΙΚΑ	ΑΝΑΛΟΓΙΚΑ	ΧΡΟΝΙΚΑ	ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ	ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΑ
1	α΄	εἷς, μία, ἓν	πρῶτος, πρώτη, πρῶτον	ἄπλοῦς	-	-	μονὰς	ἅπαξ
2	β΄	δύο	δεύτερος - α - ον	διπλοῦς	διπλάσιος	δευτεραῖος	δυὰς	δις
3	γ΄	τρεις, τρία	τρίτος - η - ον	τριπλοῦς	τριπλάσιος	τριταῖος	τριὰς	τρὶς
4	δ΄	τέσσαρες, τέσσαρα	τέταρτος - η - ον	τετραπλοῦς	τετραπλάσιος	τεταρταῖος	τετρὰς	τετράκις
5	ε΄	πέντε	πέμπτος - η - ον	πενταπλοῦς	πενταπλάσιος	πεμπταῖος	πεμπτὰς	πεντάκις
6	ς΄	ἕξ	ἕκτος - η - ον	ἕξαπλοῦς	ἕξαπλάσιος	-	ἕξας	ἕξάκις
7	ζ΄	ἑπτὰ	ἕβδομος - η - ον	ἑπταπλοῦς	ἑπταπλάσιος	-	ἑπτὰς - ἕβδομας	ἑπτάκις
8	η΄	ὀκτὼ	ὄγδοος - η - ον	ὀκταπλοῦς	ὀκταπλάσιος	-	ὀκτὰς	ὀκτάκις
9	θ΄	ἐννέα	ἕνατος - η - ον	ἐννεαπλοῦς	ἐννεαπλάσιος	ἐναταῖος	ἐννεὰς	ἐνάκις
10	ι΄	δέκα	δέκατος - η - ον	δεκαπλοῦς	δεκαπλάσιος	δεκαταῖος	δεκαὺς	δεκάκις

ΠΙΝΑΚΑΣ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ

ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ	ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ
Συμπλεκτικοί	τε, καί, οὔτε, μήτε - οὐδέ, μηδέ.
Διαζευκτικοί - Διαχωριστικοί	ἢ, ἦτοι, εἴτε, ἐάντε, ἄντε, ἦντε.
Αντιθετικοί - Εναντιωματικοί	μέν, δέ, μέντοι, ὅμως, ἀλλά, ἀτάρ (=όμως), μήν (=όμως), ἀλλὰ μήν (=αλλά όμως), καί μήν (=και όμως), οὐ μήν ἀλλά (=αλλά όμως), καίτοι (=και όμως).
Παραχωρητικοί - Ενδοτικοί	εἰ καί, ἄν καί - καί εἰ, καί ἄν, κἄν (=και αν ακόμη), οὐδ' εἰ, οὐδ' ἐάν, μηδ' ἐάν (=ούτε και αν) - καίπερ (=αν και).
Χρονικοί	ὡς - ὅτε, ὁπότε - ὁσάκις, ὁποσάκις - ἠνίκα, ὀπηνίκα - ἐπεί, ἐπειδή - ὅταν, ὁπόταν, ἐπᾶν, ἐπειδᾶν - ἕως, ἕστε, ἄχρι, μέχρι, πρῖν.
Αιτιολογικοί	γάρ - ὅτι, ὡς, διότι, ἐπεί, ἐπειδή.
Τελικοί	ἵνα, ὅπως, ὡς (=για να).
Συμπερασματικοί	ἄρα, δή, δήτα, οὖν, τοίνυν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν - οὐκουν, οὐκοῦν - ὥστε, ὡς.
Ειδικοί	ὅτι, ὡς.
Υποθετικοί	εἰ, ἐάν, ἄν, ἦν.
Ενδοιαστικοί - Διστακτικοί	μή, μή οὐ.

ΤΟ ΡΗΜΑ εἶμι

	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΕΝΕΣΤΙΓΙΑΣ	εἶμι εἶ ἐστί(ν) ἐσμεν ἐστὲ εἰσὶ(ν)	ᾧ ᾗς ᾗ ᾧμεν ᾗτε ᾧσι(ν)	εἶην εἶης εἶη εἶημεν - εἶμεν εἶητε - εἶτε εἶησαν - εἶεν	- ἴσθι ἔστω - ἔστε ἔστων - ὄντων - ἔστωσαν	ῶν οὔσα ὄν	εἶναι
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ᾗν ᾗσθα ᾗν ᾗμεν ᾗτε ᾗσαν	-	-	-	-	-
ΜΕΜΟΝΤΑΣ	ἔσομαι ἔση - ἔσει ἔσται ἐσόμεθα ἔσεσθε ἔσονται	-	ἐσοίμην ἔσοιο ἔσοιτο ἐσοίμεθα ἔσοισθε ἔσoinτο	-	ἐσόμενος ἐσομένη ἐσόμενον	ἔσεσθαι
ΑΟΡΙΣΤΟΣ Β'	ἐγενόμην ἐγένου ἐγένετο ἐγενόμεθα ἐγένεσθε ἐγένοντο	γένωμαι γένη γένηται γενόμεθα γένησθε γένονται	γενοίμην γένοιο γένοιτο γενοίμεθα γένοισθε γένοιντο	- γενοῦ γενέσθω - γένεσθε γενέσθων - γενέσθωσαν	γενόμενος γενομένη γενόμενον	γενέσθαι
ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΣ	γέγονα γέγονας γέγονε γεγόναμεν γεγόνατε γεγόνασι(ν)	μ.τ.χ. ΠΡΚ + υποτακτική ΕΝΣ του ρήματος εἶμι (περιφραστικά)	μ.τ.χ. ΠΡΚ + ευκτική ΕΝΣ του ρήματος εἶμι (περιφραστικά)	μ.τ.χ. ΠΡΚ + προστακτική ΕΝΣ του ρήματος εἶμι (περιφραστικά)	γεγονῶς γεγονυῖα γεγονός	γεγονέναι
ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΣ	ἐγεγόνειν ἐγεγόνεις ἐγεγόνει ἐγεγόνεμεν ἐγεγόνετε ἐγεγόνεσαν	-	-	-	-	-

Σημείωση:

Ο αόριστος, παρακείμενος και υπερσυντέλικος του βοηθητικού ρήματος εἶμι αναπληρώνονται από το ρήμα γίγνομαι.

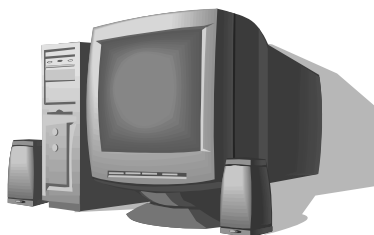

ΚΛΙΣΗ ΜΕΤΟΧΗΣ ΕΝΕΣΤΩΤΑ ΤΟΥ ΒΟΗΘΗΤΙΚΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ εἶμι

	ΠΤΩΣΕΙΣ	ΕΝΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ	ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ
ΑΡΣΕΝΙΚΟ	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ὄν	όντες
	ΓΕΝΙΚΗ:	όντος	όντων
	ΔΟΤΙΚΗ:	όντι	ούσι(ν)
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	όντα	όντας
	ΚΛΗΤΙΚΗ:	ὄν	όντες
ΘΗΛΥΚΟ	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ούσα	ούσαι
	ΓΕΝΙΚΗ:	ούσης	ούσων
	ΔΟΤΙΚΗ:	ούση	ούσαις
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	ούσαν	ούσας
	ΚΛΗΤΙΚΗ:	ούσα	ούσαι
ΟΥΔΕΤΕΡΟ	ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ:	ὄν	όντα
	ΓΕΝΙΚΗ:	όντος	όντων
	ΔΟΤΙΚΗ:	όντι	ούσι(ν)
	ΑΙΤΙΑΤΙΚΗ:	ὄν	όντα
	ΚΛΗΤΙΚΗ:	ὄν	όντα

Σημείωση:

Η κλίση της μετοχής ενεστώτα του βοηθητικού ρήματος εἶμι, όπως την παρουσιάζει ο παραπάνω πίνακας, ουσιαστικά αντιπροσωπεύει και τις καταλήξεις στην κλίση των μετοχών για όλα τα ρήματα ενεργητικής φωνής της α΄ συζυγίας, με τις ανάλογες φυσικά τροποποιήσεις στον τονισμό.

Ενεργητική Φωνή ρ. λύω (θ. λῦ - ω)

	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ	λύω λύεις λύει λύομεν λύετε λύουσι(ν)	λύω λύης λύη λύωμεν λύητε λύωσι(ν)	λύοιμι λύοις λύοι λύοιμεν λύοιτε λύοιεν	- λύε λύέτω - λύετε λύόντων - λύέτωσαν	λύων λύουσα λύον	λύειν
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἔλυον ἔλυες ἔλυε ἔλύομεν ἔλύετε ἔλυον	-	-	-	-	-
ΜΕΛΑΜΟΝΤΑΣ	λύσω λύσεις λύσει λύσομεν λύσετε λύσουσι(ν)	-	λύσοιμι λύσοις λύσοι λύσοιμεν λύσοιτε λύσοιεν	-	λύσων λύσουσα λύσον	λύσειν
ΑΟΡΙΣΤΟΣ	ἔλυσα ἔλυσας ἔλυσε ἔλύσαμεν ἔλύσατε ἔλυσαν	λύσω λύσης λύση λύσωμεν λύσητε λύσωσι(ν)	λύσαιμι λύσαις - λύσειας λύσαι - λύσειε(ν) λύσαιμεν λύσαιτε λύσαιεν - λύσειαν	- λύσον λύσάτω - λύσατε λύσάντων - λύσάτωσαν	λύσας λύσασα λύσαν	λύσαι
ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΣ	λέλυκα λέλυκας λέλυκε λελύκαμεν λελύκατε λελύκασι(ν)	μ.τ.χ. ΠΡΚ + υποτακτική ΕΝΣ του ρήματος ειμί (περιφραστικά) ή λελύκω λελύκης κ.τ.λ. (μονολεκτικά)	μ.τ.χ. ΠΡΚ + ευκτική ΕΝΣ του ρήματος ειμί (περιφραστικά) ή λελύκοιμι λελύκοις κ.τ.λ. (μονολεκτικά)	μ.τ.χ. ΠΡΚ + προστακτική ΕΝΣ του ρήματος ειμί ΜΟΝΟ ΠΕΡΙΦΡΑΣΤΙΚΑ	λελυκῶς λελυκυῖα λελυκός	λελυκέναι
ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΣ	ἔλελύκειν ἔλελύκεις ἔλελύκει ἔλελύκεμεν ἔλελύκετε ἔλελύκεσαν	-	-	-	-	-

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Ο περιφραστικός ΠΡΚ στην υποτακτική και ευκτική ἐγκλιση της ενεργητικής φωνῆς είναι πιο εύχρηστος από τον μονολεκτικό. Στην προστακτική ἐγκλιση ὁμως του ίδιου χρόνου της ίδιας φωνῆς, κανονικά σχηματίζεται μόνο περιφραστικός τύπος.
2. Οι δεύτεροι τύποι της ευκτικής αορίστου λέγονται αιολικοί και είναι πιο εύχρηστοι από τους άλλους.
3. Οι τύποι του γ' πληθυντικού προσώπου της προστακτικής σε -ντων είναι πιο εύχρηστοι από τους τύπους σε -τωσαν.

**Μέση Φωνή – Μέση Διάθεση
ρ. λύομαι (θ. λῦ - ομαι)**

	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ	λύομαι λύη - λύει λύεται λύομεθα λύεσθε λύονται	λύωμαι λύη λύηται λύομεθα λύησθε λύονται	λυοίμην λύοιο λύοιτο λυοίμεθα λύοισθε λύοιντο	- λύου λύεσθω - λύεσθε λύεσθων - λύεσθωσαν	λυόμενος λυομένη λυόμενον	λύεσθαι
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἐλύομην ἐλύου ἐλύετο ἐλυόμεθα ἐλύεσθε ἐλύοντο	-	-	-	-	-
ΜΕΛΑΜΟΝΤΑΣ	λύσομαι λύση - λύσει λύσεται λυσόμεθα λύσεσθε λύσονται	-	λυσοίμην λύσοιο λύσοιτο λυσοίμεθα λύσοισθε λύσοιντο	-	λυσόμενος λυσομένη λυσόμενον	λύσεσθαι
ΑΟΡΙΣΤΟΣ	ἐλυσάμην ἐλύσω ἐλύσατο ἐλυσάμεθα ἐλύσασθε ἐλύσαντο	λύσωμαι λύση λύσηται λυσώμεθα λύσησθε λύσονται	λυσαιίμην λύσαιιο λύσαιιτο λυσαιίμεθα λυσαιισθε λυσαιιντο	- λῦσαι λυσάσθω - λυσασθε λυσάσθων - λυσάσθωσαν	λυσάμενος λυσαμένη λυσάμενον	λυσασθαι
ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΣ	λέλυμαι λέλυσαι λέλυται λελύμεθα λέλυσθε λέλυνται	μ.τ.χ. ΠΡΚ + υποτακτική ΕΝΣ του ρήματος εἰμί ΜΟΝΟ ΠΕΡΙΦΡΑΣΤΙΚΑ	μ.τ.χ. ΠΡΚ + ευκτική ΕΝΣ του ρήματος εἰμί ΜΟΝΟ ΠΕΡΙΦΡΑΣΤΙΚΑ	- λέλυσο λέλύσθω - λέλυσθε λελύσθων - λελύσθωσαν	λελυμένος λελυμένη λελυμένον	λελύσθαι
ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΣ	ἐλέλυμην ἐλέλυσο ἐλέλυτο ἐλελύμεθα ἐλέλυσθε ἐλέλυντο	-	-	-	-	-

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

1. Οι τύποι του β' ενικού της μέσης φωνής σε -ει έγιναν αργότερα πιο εύχρηστοι από τους αρχαιότερους τύπους σε -η. Αλλά γράφεται πάντα με -ει το β' ενικό των ρημάτων βούλομαι, οίομαι, ὄψομαι: βούλει, οίει, ὄψει.
2. Οι τύποι του γ' πληθυντικού της προστακτικής σε -σθων είναι πιο εύχρηστοι από τους τύπους σε -σθωσαν.
3. Στην προστακτική της μέσης φωνής ο μονολεκτικός παρακείμενος είναι πιο εύχρηστος από τον περιφραστικό (λελυμένος - η - ον ἴσθι, ἔστω κ.τ.λ.).

ΤΑ ΡΗΜΑΤΑ ΜΕ ΜΕΣΗ ΔΙΑΘΕΣΗ ΚΑΙ ΤΑ ΡΗΜΑΤΑ ΜΕ ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ, ΔΗΛΑΔΗ ΤΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΡΗΜΑΤΑ, ΚΑΝΟΝΙΚΑ ΕΧΟΥΝ ΚΟΙΝΟΥΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ, ΕΚΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝΤΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΟΡΙΣΤΟ, ΣΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΣΧΗΜΑΤΙΖΟΥΝ ΧΩΡΙΣΤΟΥΣ ΤΥΠΟΥΣ ΤΑ ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣΤΟΥΣ ΤΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ

Μέση Φωνή – Παθητική Διάθεση ο. λύομαι (θ. λῦ - ομαι)

	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ	λύομαι λύη - λύει λύεται λυόμεθα λύεσθε λύονται	λύομαι λύη λύηται λυόμεθα λύησθε λύονται	λυοίμην λύοιο λύοιτο λυοίμεθα λύοισθε λύοιντο	- λύου λύεσθω - λύεσθε λύεσθων - λύεσθωσαν	λυόμενος λυομένη λυόμενον	λύεσθαι
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἐλύομην ἐλύου ἐλύετο ἐλυόμεθα ἐλύεσθε ἐλύοντο	-	-	-	-	-
ΠΑΘ.ΜΕΛΛΟΝΤΑΣ	λυθήσομαι λυθήση - λυθήσει λυθήσεται λυθησόμεθα λυθήσεσθε λυθήσονται	-	λυθησοίμην λυθήσοιο λυθήσοιτο λυθησοίμεθα λυθήσοισθε λυθήσονται	-	λυθησόμενος λυθησομένη λυθησόμενον	λυθήσεσθαι
ΠΑΘ.ΑΟΡΙΣΤΟΣ	ἐλύθην ἐλύθης ἐλύθη ἐλύθημεν ἐλύθητε ἐλύθησαν	λυθῶ λυθῆς λυθῆ λυθῶμεν λυθῆτε λυθῶσι(ν)	λυθείην λυθείης λυθείη λυθείημεν-θεῖμεν λυθείητε-θεῖτε λυθείησαν-θεῖεν	- λύθητι λυθήτω - λύθητε λυθέντων - λυθήτωσαν	λυθεῖς λυθεῖσα λυθεν	λυθῆναι
ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΣ	λέλυμαι λέλυσαι λέλυται λελύμεθα λέλυσθε λέλυνται	μ.τ.χ. ΠΡΚ + υποτακτική ΕΝΣ του ρήματος εἰμὴ ΜΟΝΟ ΠΕΡΙΦΡΑΣΤΙΚΑ	μ.τ.χ. ΠΡΚ + ευκτική ΕΝΣ του ρήματος εἰμὴ ΜΟΝΟ ΠΕΡΙΦΡΑΣΤΙΚΑ	- λέλυσο λελύσθω - λέλυσθε λελύσθων - λελύσθωσαν	λελυμένος λελυμένη λελυμένον	λελύσθαι
ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΣ	ἐλελύμην ἐλέλυσο ἐλέλυτο ἐλελύμεθα ἐλέλυσθε ἐλέλυντο	-	-	-	-	-

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

- Οι τύποι του β' ενικού της μέσης φωνής σε -ει έγιναν αργότερα πιο εύχρηστοι από τους αρχαιότερους τύπους σε -η. Αλλά γράφεται πάντα με -ει το β' ενικό των ρημάτων βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι: βούλει, οἴει, ὄψει.
- Οι τύποι του γ' πληθυντικού της προστακτικής σε -σθων είναι πιο εύχρηστοι από τους τύπους σε -σθωσαν.
- Στην προστακτική της μέσης φωνής ο μονολεκτικός παρακείμενος είναι πιο εύχρηστος από τον περιφραστικό (λελυμένος - η - ον ἴσθι, ἔστω κ.τ.λ.).

ΑΟΡΙΣΤΟΣ Β΄ ΣΤΗΝ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΜΕΣΗ ΦΩΝΗ

Α΄ ΣΥΖΥΓΙΑ ΡΗΜΑΤΩΝ

Ε.Φ.	Οριστική	Υποτακτική	Ενκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΑΟΡΙΣΤΟΣ Β΄	ἔβαλον ἔβαλες ἔβαλε ἐβάλομεν ἐβάλετε ἔβαλον	βάλω βάλῃς βάλῃ βάλωμεν βάλῃτε βάλωσι(ν)	βάλοιμι βάλοις βάλοι βάλοιμεν βάλοιτε βάλοιεν	- βάλε βαλέτω - βάλετε βαλόντων - βαλέτωσαν	βαλὼν βαλοῦσα βαλὼν	βαλεῖν
Μ.Φ.	Οριστική	Υποτακτική	Ενκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΑΟΡΙΣΤΟΣ Β΄	ἐβαλόμην ἐβάλου ἐβάλετο ἐβαλόμεθα ἐβάλεσθε ἐβάλοντο	βάλωμαι βάλῃ βάλῃται βαλώμεθα βάλῃσθε βάλωνται	βαλοίμην βάλοιο βάλοιτο βαλοίμεθα βάλοισθε βάλοιντο	- βαλοῦ βαλέσθω - βάλεσθε βαλέσθων - βαλέσθωσαν	βαλόμενος βαλομένη βαλόμενον	βαλέσθαι

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ:

Για την Ενεργητική Φωνή:

1. Το β΄ ενικό πρόσωπο της προστακτικής της ενεργητικής φωνής των ρημάτων *ἔρχομαι, εὐρίσκω, λαμβάνω, λέγω και ὄρω* (όταν δεν είναι σύνθετο), τονίζεται στην λήγουσα (*ἐλθέ, εὐρέ, λαβέ, εἰπέ, ἰδέ*). Τα ρήματα αυτά στο β΄ ενικό της προστακτικής του αορίστου β΄ ανεβάζουν πάντα τον τόνο, όταν είναι σύνθετα.
2. Στα σύνθετα ρήματα ο τόνος της προστακτικής του ενεργητικού αορίστου β΄ στο δεύτερο ενικό πρόσωπο αναβιβάζεται μόνο όταν: α) η προστακτική είναι μονοσύλλαβη ή β) η πρόθεση είναι δισύλλαβη.
3. Το απαρέμφατο τονίζεται πάντα στην λήγουσα και παίρνει περισπωμένη (ισχύει και για τα σύνθετα ρήματα).

Για τη Μέση Φωνή:

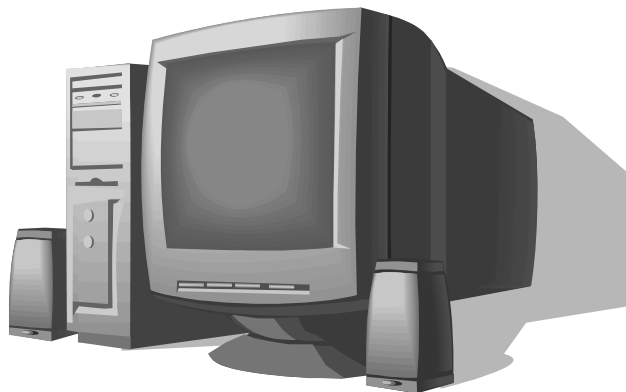
1. Το β΄ ενικό της προστακτικής τονίζεται στη λήγουσα. Ο τόνος ανεβαίνει όμως, αν το ρήμα είναι σύνθετο με δισύλλαβη πρόθεση, στην παραλήγουσα (π.χ. *σχού - παράσχου*).
2. Το απαρέμφατο τονίζεται πάντα στην παραλήγουσα και παίρνει οξεία (ισχύει και για τα σύνθετα ρήματα).

ΑΟΡΙΣΤΟΙ Β΄ (ΟΙ ΠΙΟ ΣΥΧΝΟΙ)

ΠΙΝΑΚΑΣ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ	ΑΟΡΙΣΤΟΣ Β΄	ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ	ΑΟΡΙΣΤΟΣ Β΄
ἄγω	ἤγαγον	λαγχάνω	ἔλαχον
αἰρέω(ῶ)	εἶλον	λαμβάνω	ἔλαβον
αἰρέομαι(οὔμαι)	εἰλόμην	λανθάνω	ἔλαθον
αἰσθάνομαι	ἤσθόμην	λέγω	εἶπον
ἀλίσκομαι	ἔάλων	λείπω	ἔλιπον
ἀμαρτάνω	ἤμαρτον	λείπομαι	ἐλιπόμην
ἀπόλλυμαι	ἀπωλόμην	μανθάνω	ἔμαθον
βάλλω	ἔβαλον	ὀράω(ῶ)	εἶδον
βάλλομαι	ἐβαλόμην	ὀράομαι(ῶμαι)	εἶδόμην
γιγνώσκω	ἔγνων	πάσχω	ἔπαθον
γίγνομαι	ἐγενόμην	πείθω	ἔπιθον
ἔπομαι	ἐσπόμην	πείθομαι	ἐπιθόμην
ἔρχομαι	ἤλθον	πίπτω	ἔπεσον
ἐρωτάω(ῶ)	ἠρώμην	πυνθάνομαι	ἐπυθόμην
ἐσθίω	ἔφαγον	τέμνω	ἔτεμον
εὐρίσκω	ἠῦρον	τέμνομαι	ἐτεμόμην
ἔχω	ἔσχον	τυγχάνω	ἔτυχον
ἔχομαι	ἐσχόμην	φέρω	ἤνεγκον
θέω - τρέχω	ἔδραμον	φεύγω	ἔφυγον
θνήσκω	ἀπέθανον	τρέπομαι	ἐτραπόμην
ἀφικνέομαι(οὔμαι)	ἀφικόμην		

ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΑ ΡΗΜΑΤΑ - Α΄ ΤΑΞΗ

(τιμάω-ῶ και τιμάομαι-ῶμαι)

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΕΝΕΣΤΙΣΤΑΣ	τιμάω-τιμῶ τιμάεις-τιμᾷς τιμάει-τιμᾷ τιμάομεν-τιμῶμεν τιμάετε-τιμᾶτε τιμάουσι(ν)-τιμῶσι(ν)	τιμάω-τιμῶ τιμάῃς-τιμᾷς τιμάῃ-τιμᾷ τιμάωμεν-τιμῶμεν τιμάῃτε-τιμᾶτε τιμάουσι(ν)-τιμῶσι(ν)	τιμάοιμι-τιμῶμι (τιμῶην) τιμάοις-τιμῶς (τιμῶης) τιμάοι-τιμῶ (τιμῶη) τιμάοιμεν-τιμῶμεν τιμάοιτε-τιμῶτε τιμάοιεν-τιμῶεν	- τίμαε-τίμα τιμάετω-τιμάτω - τιμάετε-τιμᾶτε τιμαόντων-τιμώντων τιμαέτωσαν- τιμάτωσαν	τιμῶν-τιμῶσα τιμῶσα-τιμῶσα τιμῶν-τιμῶν	τιμᾶν-τιμᾶν
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἐτίμαον-ἐτίμων ἐτίμαες-ἐτίμας ἐτίμαε-ἐτίμα ἐτιμάομεν-ἐτιμῶμεν ἐτιμάετε-ἐτιμᾶτε ἐτίμαον-ἐτίμων	-	-	-	-	-
ΜΕΛΑΝΤΑΣ	τιμήσω τιμήσεις τιμήσει τιμήσομεν τιμήσετε τιμήσουσι(ν)	-	τιμήσοιμι τιμήσοις τιμήσοι τιμήσοιμεν τιμήσοιτε τιμήσοιεν	-	τιμήσων τιμήσουσα τιμήσων	τιμήσων
ΑΟΡΙΣΤΟΣ	ἐτίμησα ἐτίμησας ἐτίμησε ἐτιμήσαμεν ἐτιμήσατε ἐτίμησαν	τιμήσω τιμήσης τιμήση τιμήσωμεν τιμήσητε τιμήσωσι(ν)	τιμήσαιμι τιμήσαις-τιμήσαις τιμήσαι-τιμήσαιε τιμήσαιμεν τιμήσαιτε τιμήσαιεν- τιμήσαιεν	- τίμησον τιμησάτω - τιμήσατε τιμησάντων- τιμησάτωσαν	τιμήσας τιμήσασα τιμήσαν	τιμήσαι
ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΣ	τετίμηκα τετίμηκας τετίμηκε τετιμήκαμεν τετιμήκατε τετιμήκασι(ν)	τετιμήκω τετιμήκης τετιμήκη τετιμήκωμεν τετιμήκητε τετιμήκωσι(ν) (και περιφραστικά) μ.τ.χ. ΠΡΚ + υποτ. ΕΝΣ του ρ. εἰμι	τετιμήκοιμι τετιμήκοις τετιμήκοι τετιμήκοιμεν τετιμήκοιτε τετιμήκοιεν (και περιφραστικά) μ.τ.χ. ΠΡΚ + ευκτ. ΕΝΣ του ρ. εἰμι	μ.τ.χ. ΠΡΚ + προστακτική ΕΝΣ του ρήματος εἰμι ΜΟΝΟ ΠΕΡΙΦΡΑΣΤΙΚΑ	τετιμηκός τετιμηκυία τετιμηκός	τετιμηκέναι
ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΣ	ἐτετιμήκειν ἐτετιμήκεις ἐτετιμήκει ἐτετιμήκαμεν ἐτετιμήκατε ἐτετιμήκασαν	-	-	-	-	-

ΜΕΣΗ ΦΩΝΗ

	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο	
ΕΝΕΣΤΙΣΤΑΣ	τιμάομαι-τιμῶμαι τιμάη-τιμᾷ τιμάεται-τιμᾶται τιμαόμεθα-τιμώμεθα τιμάεσθε-τιμᾶσθε τιμάονται-τιμῶνται	τιμάωμαι-τιμῶμαι τιμάη-τιμᾷ τιμάηται-τιμᾶται τιμαώμεθα-τιμώμεθα τιμάησθε-τιμᾶσθε τιμάονται-τιμῶνται	τιμαοίμην-τιμῶμην τιμάοιο-τιμῶο τιμάοιτο-τιμῶτο τιμαοίμεθα-τιμῶμεθα τιμάοισθε-τιμῶσθε τιμάοιντο-τιμῶντο	- τιμάου-τιμῶ τιμαέσθω-τιμάσθω - τιμάεσθε-τιμᾶσθε τιμαέσθων-τιμάσθων τιμαέσθωσαν- τιμάσθωσαν	τιμαόμην-τιμῶμην τιμαοίμην-τιμῶμην τιμαόμενον-τιμῶμενον τιμαοίμενον-τιμῶμενον	τιμαόμην-τιμῶμην τιμαοίμην-τιμῶμην τιμαόμενον-τιμῶμενον τιμαοίμενον-τιμῶμενον	τιμαόμην-τιμῶμην τιμαοίμην-τιμῶμην τιμαόμενον-τιμῶμενον τιμαοίμενον-τιμῶμενον
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἐτιμαόμην-ἐτιμῶμην ἐτιμάου-ἐτιμῶ ἐτιμάετο-ἐτιμᾶτο ἐτιμαόμεθα-ἐτιμώμεθα ἐτιμάεσθε-ἐτιμᾶσθε ἐτιμάοντο-ἐτιμῶντο	-	-	-	-	-	
ΜΕΛΑΝΤΑΣ	τιμήσομαι τιμήση (-ει) τιμήσεται τιμησόμεθα τιμήσεσθε τιμήσονται	-	τιμησοίμην τιμήσοιο τιμήσοιτο τιμησοίμεθα τιμήσοισθε τιμήσοιντο	-	τιμησόμην τιμησοίμην τιμησόμενον τιμησοίμενον τιμησόμενον	τιμησόμην τιμησοίμην τιμησόμενον τιμησοίμενον τιμησόμενον	
ΑΟΡΙΣΤΟΣ	ἐτιμησάμην ἐτιμήσω ἐτιμήσατο ἐτιμησάμεθα ἐτιμήσασθε ἐτιμήσαντο	τιμήσωμαι τιμήση τιμήσηται τιμησώμεθα τιμήσησθε τιμήσωνται	τιμησαίμην τιμήσαιο τιμήσαιτο τιμησαίμεθα τιμήσαισθε τιμήσαιντο	- τίμησαι τιμησάσθω - τιμήσασθε τιμησάσθων- τιμησάσθωσαν	τιμησάμην τιμησοίμην τιμησόμενον τιμησοίμην τιμησόμενον	τιμησάμην τιμησοίμην τιμησόμενον τιμησοίμην τιμησόμενον	
ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΣ	τετίμημαι τετίμησαι τετίμηται τετιμήμεθα τετίμησθε τετίμηνται	μ.τ.χ. ΠΡΚ + υποτακτική ΕΝΣ του ρήματος είμι ΜΟΝΟ ΠΕΡΙΦΡΑΣΤΙΚΑ	μ.τ.χ. ΠΡΚ + ευκτική ΕΝΣ του ρήματος είμι ΜΟΝΟ ΠΕΡΙΦΡΑΣΤΙΚΑ	- τετίμησο τετιμήσθω - τετίμησθε τετιμήσθων- τετιμήσθωσαν	τετιμημένος τετιμημένος τετιμημένος	τετιμημένος τετιμημένος τετιμημένος	
ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΣ	ἐτετιμήμην ἐτετίμησο ἐτετίμητο ἐτετιμήμεθα ἐτετίμησθε ἐτετίμηντο	-	-	-	-	-	

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ Α΄ ΤΑΞΗ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

1. ΒΑΣΙΚΕΣ ΣΥΝΑΙΡΕΣΕΙΣ: α + ε, η = $\bar{\alpha}$ / α + ει, η = α / α + ο, ω, ου = ω / α + οι = φ.
2. Τα συνηρημένα ρήματα που ανήκουν στην α΄ τάξη σχηματίζουν τους υπόλοιπους χρόνους, δηλαδή το μέλλοντα, αόριστο, παρακείμενο και υπερσυντέλικο, με ΕΚΤΑΣΗ του βραχύχρονου χαρακτήρα - $\bar{\alpha}$ - του θέματος σε -η-, εμπρός από το σύμφωνο των καταλήξεων.
3. Στο απαρέμφατο της ενεργητικής φωνής το - $\bar{\alpha}$ - συναιρείται με την αρχική κατάληξη του απαρεμφάτου -εν σε - $\bar{\alpha}$ ν, δηλαδή τιμᾶ - εν → τιμᾶν κι όχι τιμᾶ - εν → τιμᾶν.
4. Τα ρήματα *ζήω- $\bar{\omega}$, πεινῶ- $\bar{\omega}$, διψῶ- $\bar{\omega}$ και χορῶμαι- $\bar{\omega}$ μαι* έχουν χαρακτήρα -η- κι όχι - $\bar{\alpha}$ - στο θέμα τους. Κλίνονται γενικά στον ΕΝΣ και τον ΠΡΤ κατά τα ρήματα σε - $\bar{\alpha}$ ω, έχουν όμως -η- ή -η-, όπου τα ρήματα σε - $\bar{\alpha}$ ω έχουν - $\bar{\alpha}$ - ή - α -.

ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΑ ΡΗΜΑΤΑ - Β' ΤΑΞΗ

(ποιέω-ῶ και ποιέομαι-οὔμαι)

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μετοχή	Α.π.φ.τ.
ΕΝΕΣΤΙΣΤΑΣ	ποιέω-ποιῶ ποιέεις-ποιείς ποιέει-ποιεί ποιέομεν-ποιούμεν ποιέετε-ποιείτε ποιέουσι(ν)-ποιούσι(ν)	ποιέω-ποιῶ ποιέης-ποιῆς ποιέη-ποιῆ ποιέωμεν-ποιούμεν ποιέητε-ποιήτε ποιέωσι(ν)-ποιῶσι(ν)	ποιέοιμι-ποιοῖμι (ποιοίην) ποιέοις-ποιοῖς (ποιοίης) ποιέοι-ποιοῖ (ποιοίη) ποιέοιμεν-ποιοῖμεν ποιέοιτε-ποιεῖτε ποιέοιεν-ποιοῖεν	- ποιέε-ποιεί ποιεέτω-ποιεῖτω - ποιέετε-ποιεῖτε ποιεόντων-ποιούντων (ποιεέτωσαν-ποιεῖτωσαν)	ποιέων-ποιῶν ποιέουσα-ποιούσα ποιέον-ποιούν	ποιέεν-ποιεῖν
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἐποιέον-ἐποιούν ἐποιέεις-ἐποιείς ἐποιέει-ἐποιεί ἐποιέομεν-ἐποιούμεν ἐποιέετε-ἐποιεῖτε ἐποιέον-ἐποιούν	-	-	-	-	-
ΜΕΜΟΝΤΑΣ	ποιήσω ποιήσεις ποιήσει ποιήσομεν ποιήσετε ποιήσουσι(ν)	-	ποιήσοιμι ποιήσοις ποιήσοι ποιήσοιμεν ποιήσοιτε ποιήσοιεν	-	ποιήσων ποιήσουσα ποιήσον	ποιήσου
ΑΟΡΙΣΤΟΣ	ἐποίησα ἐποίησας ἐποίησε ἐποίησαμεν ἐποίησατε ἐποίησαν	ποιήσω ποιήσης ποιήση ποιήσωμεν ποιήσητε ποιήσωσι(ν)	ποιήσαιμι ποιήσαις-ποιήσειας ποιήσαι-ποιήσειε ποιήσαιμεν ποιήσαιτε ποιήσαιεν-ποιήσειαν	- ποιήσον ποιησάτω - ποιήσατε ποιησάντων- ποιησάτωσαν	ποιήσας ποιήσασα ποιήσαν	ποιήσαι
ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΣ	πεποίηκα πεποίηκας πεποίηκε πεποίηκαμεν πεποίηκατε πεποίηκασι(ν)	πεποιήκω πεποιήκης πεποιήκη πεποιήκωμεν πεποιήκητε πεποιήκωσι(ν) (και περιφραστικά) μ.τ.χ. ΠΡΚ + υποτ. ΕΝΣ του ρ. εἶμι	πεποιήκοιμι πεποιήκοις πεποιήκοι πεποιήκοιμεν πεποιήκοιτε πεποιήκοιεν (και περιφραστικά) μ.τ.χ. ΠΡΚ + ευκτ. ΕΝΣ του ρ. εἶμι	μ.τ.χ. ΠΡΚ + προστακτική ΕΝΣ του ρήματος εἶμι ΜΟΝΟ ΠΕΡΙΦΡΑΣΤΙΚΑ	πεποιηκός πεποιηκυῖα πεποιηκός	πεποιηκέναι
ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΣ	ἐπεποιήκειν ἐπεποιήκεις ἐπεποιήκει ἐπεποιήκαμεν ἐπεποιήκατε ἐπεποιήκασαν	-	-	-	-	-

ΜΕΣΗ ΦΩΝΗ

	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μ.τ.χ.	Α.π.ρ.φ.τ.
ΕΝΕΣΤΙΣΤΑΣ	ποιέομαι-ποιούμαι ποιέη-ποιή (ποιέει-ποιεί) ποιέεται-ποιείται ποιεόμεθα-ποιούμεθα ποιέεσθε-ποιείσθε ποιέονται-ποιούνται	ποιέωμαι-ποιῶμαι ποιέη-ποιή ποιέηται-ποιήται ποιεώμεθα-ποιώμεθα ποιέησθε-ποιήσθε ποιέονται-ποιῶνται	ποιεοίμην-ποιοίμην ποιέοιο-ποιοῖο ποιέοιτο-ποιοῖτο ποιεοίμεθα-ποιοίμεθα ποιέοισθε-ποιοῖσθε ποιέοιντο-ποιοῖντο	- ποιέου-ποιού ποιεέσθω-ποιείσθω - ποιέεσθε-ποιείσθε ποιεέσθων-ποιείσθων (ποιεέσθωσαν-ποιείσθωσαν)	ποιεόμενος-ποιούμενος ποιεομένη-ποιομένη ποιεόμενον-ποιούμενον	ποιεέσθαι-ποιείσθαι
ΠΑΡΑΤΑΤΤΙΚΟΣ	ἐποιεόμην-ἐποιούμην ἐποιέου-ἐποιού ἐποιέετο-ἐποιεῖτο ἐποιεόμεθα-ἐποιούμεθα ἐποιέεσθε-ἐποιείσθε ἐποιέοντο-ἐποιούντο	-	-	-	-	-
ΜΕΜΝΟΝΤΑΣ	ποιήσομαι ποιήση (-ει) ποιήσεται ποιησόμεθα ποιήσεσθε ποιήσονται	-	ποιησοίμην ποιήσοιο ποιήσοιτο ποιησοίμεθα ποιήσοισθε ποιήσονται	-	ποιησόμενος ποιησομένη ποιησόμενον	ποιήσεσθαι
ΑΟΡΙΣΤΟΣ	ἐποιησάμην ἐποιήσω ἐποιήσατο ἐποιησάμεθα ἐποιήσασθε ἐποιήσαντο	ποιήσωμαι ποιήση ποιήσεται ποιησώμεθα ποιήσησθε ποιήσονται	ποιησαίμην ποιήσαιο ποιήσαιτο ποιησαίμεθα ποιήσαισθε ποιήσαιντο	- ποιήσαι ποιησάσθω - ποιήσασθε ποιησάσθων- ποιησάσθωσαν	ποιησάμενος ποιησαμένη ποιησάμενον	ποιήσεσθαι
ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΣ	πεποιήμαι πεποιήσαι πεποιήται πεποιήμεθα πεποιήσθε πεποιήνται	μ.τ.χ. ΠΡΚ + υποτακτική ΕΝΣ του ρήματος εἰμί ΜΟΝΟ ΠΕΡΙΦΡΑΣΤΙΚΑ	μ.τ.χ. ΠΡΚ + ευκτική ΕΝΣ του ρήματος εἰμί ΜΟΝΟ ΠΕΡΙΦΡΑΣΤΙΚΑ	- πεποιήσο πεποιήσθω - πεποιήσθε πεποιήσθων- πεποιήσθωσαν	πεποημένος πεποημένη πεποημένον	πεποιήσθαι
ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΣ	ἐπεποιήμην ἐπεποιήσο ἐπεποιήτο ἐπεποιήμεθα ἐπεποιήσθε ἐπεποιήντο	-	-	-	-	-

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ Β΄ ΤΑΞΗ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

1. ΒΑΣΙΚΕΣ ΣΥΝΑΙΡΕΣΕΙΣ: ε + ε = ει / ε + ο = ου / ε + μακρό φωνήεν = το μακρό φωνήεν / ε + δίφθογγος = ο δίφθογγος.
2. Τα συνηρημένα ρήματα που ανήκουν στην β΄ τάξη σχηματίζουν τους υπόλοιπους χρόνους, δηλαδή το μέλλοντα, αόριστο, παρακείμενο και υπερσυντέλικο, με ΕΚΤΑΣΗ του βραχύχρονου χαρακτήρα -ε- του θέματος σε -η-, εμπρός από το σύμφωνο των καταλήξεων.
3. Τα συνηρημένα ρήματα σε -έω (-ῶ) που έχουν ΜΟΝΟΣΥΛΛΑΒΟ ΘΕΜΑ (π.χ. θέω, νέω, πνέω, ῥέω, χέω κ.α.) συναιρούνται ΜΟΝΟ ΑΝ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ -ε- ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ -ε- ή -ει- (δηλαδή: ε + ε, ει = ει).

ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΑ ΡΗΜΑΤΑ - Γ΄ ΤΑΞΗ

(δηλώ-ω και δηλόομαι-οὔμαι)

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μ.τ.χ.	Α.π.ρ.φ.τ.
ΕΝΕΣΤΙΑΣ	δηλώ-δηλῶ δηλόεις-δηλοῖς δηλόει-δηλοῖ δηλόομεν-δηλοῦμεν δηλόετε-δηλοῦτε δηλόουσι(ν)-δηλοῦσι(ν)	δηλώ-δηλῶ δηλόης-δηλοῖς δηλόη-δηλοῖ δηλόομεν-δηλῶμεν δηλόητε-δηλοῦτε δηλόωσι(ν)-δηλῶσι(ν)	δηλόοιμι-δηλοῖμι (δηλοῖην) δηλόοις-δηλοῖς (δηλοῖης) δηλόοι-δηλοῖ (δηλοῖη) δηλόοιμεν-δηλοῖμεν δηλόοιτε-δηλοῖτε δηλόοιεν-δηλοῖεν	- δήλοε-δήλου δηλόετω-δηλούτω - δηλόετε-δηλοῦτε δηλούντων- δηλούντων (δηλοέτωσαν- δηλούτωσαν)	δηλών-δηλῶν δηλόουσα-δηλοῦσα δηλούν-δηλοῦν	δηλόεν-δηλοῦν
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἐδήλοον-ἐδήλουν ἐδήλοες-ἐδήλους ἐδήλοε-ἐδήλου ἐδηλόομεν-ἐδηλοῦμεν ἐδηλόετε-ἐδηλοῦτε ἐδήλοον-ἐδήλουν	-	-	-	-	-
ΜΕΜΝΟΝΤΑΣ	δηλώσω δηλώσεις δηλώσει δηλώσομεν δηλώσετε δηλώσουσι(ν)	-	δηλώσοιμι δηλώσοις δηλώσοι δηλώσοιμεν δηλώσοιτε δηλώσοιεν	-	δηλώσων δηλώσουσα δηλώσον	δηλώσειν
ΑΟΡΙΣΤΟΣ	ἐδήλωσα ἐδήλωσας ἐδήλωσε ἐδηλώσαμεν ἐδηλώσατε ἐδήλωσαν	δηλώσω δηλώσης δηλώση δηλώσωμεν δηλώσητε δηλώσωσι(ν)	δηλώσαιμι δηλώσαις-δηλώσειας δηλώσαι-δηλώσειε δηλώσαιμεν δηλώσαιτε δηλώσαιεν-δηλώσειαν	- δήλωσον δηλώσατο - δηλώσατε δηλωσάντων- δηλωσάτωσαν	δηλώσασα δηλώσασα δηλώσων	δηλώσειν
ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΣ	δεδήλωκα δεδήλωκας δεδήλωκε δεδηλώκαμεν δεδηλώκατε δεδηλώκασι(ν)	δεδηλώκω δεδηλώκης δεδηλώκη δεδηλώκωμεν δεδηλώκητε δεδηλώκωσι(ν) μ.τ.χ. ΠΡΚ + υποτ. ΕΝΣ του ρ. εἰμί	δεδηλώκοιμι δεδηλώκοις δεδηλώκοι δεδηλώκοιμεν δεδηλώκοιτε δεδηλώκοιεν μ.τ.χ. ΠΡΚ + ευκτ. ΕΝΣ του ρ. εἰμί	μ.τ.χ. ΠΡΚ + προστακτική ΕΝΣ του ρήματος εἰμί ΜΟΝΟ ΠΕΡΙΦΡΑΣΤΙΚΑ	δεδηλώκως δεδηλώκωτα δεδηλώκως	δεδηλώκέναι
ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΣ	ἐδεδηλώκειν ἐδεδηλώκεις ἐδεδηλώκει ἐδεδηλώκαμεν ἐδεδηλώκατε ἐδεδηλώκασαν	-	-	-	-	-

ΜΕΣΗ ΦΩΝΗ

	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μ.τ.χ.	Α.π.ρ.φ.τ.
ΕΝΕΣΤΙΣΤΑΣ	δηλόομαι-δηλοῦμαι δηλόη-δηλοῖ δηλόεται-δηλοῦται δηλοόμεθα-δηλοῦμεθα δηλόεσθε-δηλοῦσθε δηλόονται-δηλοῦνται	δηλόωμαι-δηλώμαι δηλόη-δηλοῖ δηλόηται-δηλώται δηλοόμεθα-δηλώμεθα δηλόησθε-δηλώσθε δηλόωνται-δηλώνται	δηλοοίμην-δηλοίμην δηλόοιο-δηλοῖο δηλόοιτο-δηλοῖτο δηλοοίμεθα-δηλοίμεθα δηλόοισθε-δηλοῖσθε δηλόοιντο-δηλοῖντο	- δηλόου-δηλοῦ δηλοέσθω-δηλούσθω - δηλόεσθε-δηλοῦσθε δηλοέσθων-δηλούσθων (δηλοέσθωσαν-δηλούσθωσαν)	δηλοοόμενος δηλοοιμένη δηλοοιόμενος	δηλόεσθαι-δηλοῦσθαι
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἐδηλοοίμην-ἐδηλοῦμην ἐδηλόου-ἐδηλοῦ ἐδηλόετο-ἐδηλοῦτο ἐδηλοόμεθα- ἐδηλούμεθα ἐδηλόεσθε-ἐδηλοῦσθε ἐδηλόοντο-ἐδηλοῦντο	-	-	-	-	-
ΜΕΛΑΝΟΝΤΑΣ	δηλώσομαι δηλώση (-ει) δηλώσεται δηλωσόμεθα δηλώσεσθε δηλώσονται	-	δηλωσοίμην δηλώσοιο δηλώσοιτο δηλωσοίμεθα δηλώσοισθε δηλώσοιντο	-	δηλωσόμενος δηλωσομένη δηλωσόμενος	δηλώσασθαι
ΑΟΡΙΣΤΟΣ	ἐδηλωσάμην ἐδηλώσω ἐδηλώσατο ἐδηλωσάμεθα ἐδηλώσασθε ἐδηλώσαντο	δηλώσωμαι δηλώση δηλώσηται δηλωσώμεθα δηλώσησθε δηλώσωνται	δηλωσαίμην δηλώσαιο δηλώσαιτο δηλωσαίμεθα δηλώσαισθε δηλώσαιντο	- δήλωσαι δηλωσάσθω - δηλώσασθε δηλωσάσθων- δηλωσάσθωσαν	δηλωσάμενος δηλωσασμένη δηλωσάμενος	δηλώσασθαι
ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΣ	δεδήλωμαι δεδήλωσαι δεδήλωται δεδηλώμεθα δεδήλωσθε δεδήλωνται	μ.τ.χ. ΠΡΚ + υποτακτική ΕΝΣ του ρήματος εἰμι ΜΟΝΟ ΠΕΡΙΦΡΑΣΤΙΚΑ	μ.τ.χ. ΠΡΚ + ευκτική ΕΝΣ του ρήματος εἰμι ΜΟΝΟ ΠΕΡΙΦΡΑΣΤΙΚΑ	- δεδήλωσο δεδηλώσθω - δεδήλωσθε δεδηλώσθων- δεδηλώσθωσαν	δεδηλωμένος δεδηλωμένη δεδηλωμένος	δεδηλώσθαι
ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΣ	ἐδεδηλώμην ἐδεδήλωσο ἐδεδήλωτο ἐδεδηλώμεθα ἐδεδήλωσθε ἐδεδήλωντο	-	-	-	-	-

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ Γ΄ ΤΑΞΗ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

1. ΒΑΣΙΚΕΣ ΣΥΝΑΙΡΕΣΕΙΣ: ο + ε, ο, ου = ου / ο + η, ω = ω / ο + ει, η, οι = οι.
2. Τα συνηρημένα ρήματα που ανήκουν στην γ΄ τάξη σχηματίζουν τους υπόλοιπους χρόνους, δηλαδή το μέλλοντα, αόριστο, παρακείμενο και υπερσυντέλικο, με ΕΚΤΑΣΗ του βραχύχρονου χαρακτήρα -ο- του θέματος σε -ω-, εμπρός από το σύμφωνο των καταλήξεων (ΜΕΛΛ. δηλώσω, ΑΟΡ. ἐδήλωσα, ΠΡΚ. δεδήλωκα, ΥΠΣ. ἐδεδηλώκειν).

Β' ΣΥΖΥΓΙΑ ΡΗΜΑΤΩΝ
(ρ. τίθημι-τίθεμαι)

Ε.Φ.	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΕΝΕΣΤΙΩΤΑΣ	τίθημι τίθης - τιθείς τίθησι(ν) τίθεμεν τίθετε τιθέασι(ν)	τιθῶ τιθῆς τιθῆ τιθῶμεν τιθῆτε τιθῶσι(ν)	τιθείην τιθείης τιθείη τιθείημεν (-θειμεν) τιθείητε (-θειτε) τιθείησαν (-θειεν)	- τίθει τιθέτω - τίθετε τιθέντων - τιθέτωσαν	τιθείς τιθείσα τιθὲν	τιθέναι
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἐτίθην ἐτίθεις ἐτίθει ἐτίθεμεν ἐτίθετε ἐτίθεσαν	-	-	-	-	-
ΑΟΡΙΣΤΟΣ Β'	ἔθηκα ἔθηκας ἔθηκε ἔθεμεν ἔθετε ἔθεσαν	θῶ θῆς θῆ θῶμεν θῆτε θῶσι(ν)	θείην θείης θείη θείημεν - θείμεν θείητε - θείτε θείησαν - θείεν	- θῆς θέτω - θέτε θέντων - θέτωσαν	θείς θείσα θὲν	θείναι
Μ.Φ.	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΕΝΕΣΤΙΩΤΑΣ	τίθεμαι τίθεσαι τίθεται τιθέμεθα τίθεσθε τίθενται	τιθῶμαι τιθῆ τιθῆται τιθῶμεθα τιθῆσθε τιθῶνται	τιθείμην τιθείο τιθείτο τιθείμεθα τιθείσθε τιθείντο	- τίθεσο τιθέσθω - τίθεσθε τιθέσθων - τιθέσθωσαν	τιθέμενος τιθεμένη τιθέμενον	τίθεσθαι
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἐτιθέμην ἐτίθεσο ἐτίθετο ἐτιθέμεθα ἐτίθεσθε ἐτίθεντο	-	-	-	-	-
ΑΟΡΙΣΤΟΣ Β'	ἔθειμην ἔθειον ἔθειτο ἔθειμεθα ἔθεισθε ἔθειντο	θῶμαι θῆ θῆται θῶμεθα θῆσθε θῶνται	θείμην θείο θείτο θείμεθα θείσθε θείντο	- θοῦ θέσθω - θέσθε θέσθων - θέσθωσαν	θέμενος θεμένη θέμενον	θέσθαι

(ρ. ἴστημι-ἴσταμαι)

Ε.Φ.	Οριστική	Υποτακτική	Ενκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΕΝΕΣΤΙΩΤΑΣ	ἴστημι ἴστης ἴστησι(ν) ἴσταμεν ἴστατε ἴστασθε(ν)	ἴστω ἴσῃς ἴσῃ ἴστωμεν ἴσῃτε ἴσῃσι(ν)	ἴσταίν ἴσταίης ἴσταίη ἴσταίημεν (-σταῖμεν) ἴσταίητε (-σταῖτε) ἴσταίησαν (-σταῖεν)	- ἴστη ἴστάτω - ἴστατε ἴσάντων - ἴστάτωσαν	ἴστας ἴστασα ἴσταν	ἴσταναι
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἴστην ἴστης ἴστη ἴσταμεν ἴστατε ἴστασαν	-	-	-	-	-
Μ.Φ.	Οριστική	Υποτακτική	Ενκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΕΝΕΣΤΙΩΤΑΣ	ἴσταμαι ἴστασαι ἴσταται ἰστάμεθα ἴστασθε ἴστανται	ἰσῶμαι ἰσῃ ἰσῃται ἰσῶμεθα ἰσῃσθε ἰσῶνται	ἰσταίμην ἰσταῖο ἰσταῖτο ἰσταίμεθα ἰσταῖσθε ἰσταῖντο	- ἴστασο ἰστάσθω - ἴστασθε ἰστάσθων - ἰστάσθωσαν	ἰστάμενος ἰσταμένη ἰστάμενον	ἴστασθαι
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἰστάμην ἰστασο ἰστατο ἰστάμεθα ἰστασθε ἰσταντο	-	-	-	-	-
ΑΟΡΙΣΤΟΣ Β'	ἔστην ἔστης ἔστη ἔστημεν ἔστητε ἔστησαν	σῶ σῃς σῃ σῶμεν σῃτε σῶσι(ν)	σταῖν σταῖης σταῖη σταῖημεν - σταῖμεν σταῖητε - σταῖτε σταῖησαν - σταῖεν	- στήθι στήτω - στήτε σάντων - στήτωσαν	στας στάσα σταν	σῆναι

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Ο ενεργητικός αόριστος β' είναι ομαλός (ἔστησα), γι' αυτό και δεν αναγράφεται. Ο μέσος αόριστος β' είναι ενεργητικός ως προς τις καταλήξεις, αλλά φυσικά έχει μέση σημασία.

(ρ. ἴημι-ἴεμαι)

Ε.Φ.	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΕΝΕΣΤΙΩΤΑΣ	ἴημι ἴης - ἴεις ἴησι(ν) ἴεμεν ἴετε ἴασι(ν)	ἴω ἴῃς ἴῃ ἴωμεν ἴῃτε ἴωσι(ν)	ἴειην ἴείης ἴείη ἴείημεν - ἴείμεν ἴείητε - ἴείτε ἴείησαν - ἴείεν	- ἴει ἴέτω - ἴετε ἴέντων - ἴέτωσαν	ἴεις ἴεισα ἴεν	ἴέναι
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἴην ἴεις ἴει ἴεμεν ἴετε ἴεσαν	-	-	-	-	-
ΑΟΡΙΣΤΟΣ Β'	ἴηκα ἴηκας ἴηκε εἴμεν εἴτε εἴσαν	ἴω ἴῃς ἴῃ ἴωμεν ἴῃτε ἴωσι(ν)	εἴηην εἴῃς εἴῃ εἴημεν - εἴμεν εἴῃτε - εἴτε εἴησαν - εἴεν	- εἴς εἴτω - εἴτε εἴντων - εἴτωσαν	εἴς εἴσα εἴν	εἴναι
Μ.Φ.	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΕΝΕΣΤΙΩΤΑΣ	ἴεμαι ἴεσαι ἴεται ἴέμεθα ἴεσθε ἴενται	ἴωμαι ἴῃ ἴῃται ἴώμεθα ἴῃσθε ἴώνται	ἴείμην ἴείο ἴείτο ἴείμεθα ἴείσθε ἴείντο	- ἴεσο ἴεσθω - ἴεσθε ἴέσθων - ἴέσθωσαν	ἴέμενος ἴεμένη ἴέμενον	ἴεσθαι
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἴείμην ἴέσο ἴέτο ἴέμεθα ἴεσθε ἴέντο	-	-	-	-	-
ΑΟΡΙΣΤΟΣ Β'	εἴμην εἴσο εἴτο εἴμεθα εἴσθε εἴντο	ἴωμαι ἴῃ ἴῃται ἴώμεθα ἴῃσθε ἴώνται	εἴμην εἴιο εἴτο εἴμεθα εἴσθε εἴντο	- οὐ εἴσθω - εἴσθε εἴσθων - εἴσθωσαν	εἴμενος εἴμένη εἴμενον	εἴσθαι

(ρ. δίδωμι-δίδομαι)

Ε.Φ.	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΕΝΕΣΤΙΓΙΑΣ	δίδωμι δίδωσ δίδωσι(ν) δίδομεν δίδοτε διδόασι(ν)	διδῶ διδῶς διδῶ διδῶμεν διδῶτε διδῶσι(ν)	διδοίην διδοίης διδοίη διδοίημεν (-δοίμεν) διδοίητε (-δοίτε) διδοίησαν (-δοίεν)	- δίδου διδότω - δίδοτε διδόντων - διδότωσαν	διδούς διδούσα διδόν	διδόναι
ΠΑΡΑΤΑΓΤΙΚΟΣ	ἐδίδουν ἐδίδους ἐδίδου ἐδίδομεν ἐδίδοτε ἐδίδοσαν	-	-	-	-	-
ΑΟΡΙΣΤΟΣ Β'	ἔδωκα ἔδωκας ἔδωκε ἔδομεν ἔδοτε ἔδοσαν	δῶ δῶς δῶ δῶμεν δῶτε δῶσι(ν)	δοίην δοίης δοίη δοίημεν - δοίμεν δοίητε - δοίτε δοίησαν - δοίεν	- δός δότω - δότε δόντων - δότωσαν	δούς δούσα δόν	δοῦναι
Μ.Φ.	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΕΝΕΣΤΙΓΙΑΣ	δίδομαι δίδοσαι δίδοται διδόμεθα δίδοσθε δίδονται	διδῶμαι διδῶ διδῶται διδώμεθα διδῶσθε διδῶνται	διδοίμην διδοίτο διδοίτο διδοίμεθα διδοίσθε διδοίντο	- δίδοσο διδόσθω - δίδοσθε διδόσθων - διδόσθωσαν	διδόμενος διδομένη διδόμενον	δίδοσθαι
ΠΑΡΑΤΑΓΤΙΚΟΣ	ἐδιδόμην ἐδίδοσο ἐδίδοτο ἐδιδόμεθα ἐδίδοσθε ἐδίδοντο	-	-	-	-	-
ΑΟΡΙΣΤΟΣ Β'	ἔδομην ἔδου ἔδοτο ἔδομεθα ἔδοσθε ἔδοντο	δῶμαι δῶ δῶται δώμεθα δῶσθε δῶνται	δοίμην δοίτο δοίτο δοίμεθα δοίσθε δοίντο	- δοῦ δόσθω - δόσθε δόσθων - δόσθωσαν	δόμενος δομένη δόμενον	δόσθαι

Συμφωνόληκτα ρήματα σε –μι
Διαφοροποιήσεις σε ΕΝΣ και ΠΡΤ της Ενεργητικής και Μέσης Φωνής

Ε.Φ.	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ	δείκνυμι δείκνυς δείκνυσι(ν) δείκνυμεν δείκνυτε δείκνύασι(ν)	δεικνύω δεικνύης δεικνύη δεικνύωμεν δεικνύητε δεικνύωσι(ν)	δεικνύοιμι δεικνύοις δεικνύοι δεικνύοιμεν δεικνύοιτε δεικνύοιεν	- δείκνυ δεικνύτω - δείκνυτε δεικνύντων – δεικνύτωσαν	δεικνύς δεικνύσα δεικνύν	δεικνύναι
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἔδεικνυν ἔδεικνυς ἔδεικνυ ἔδεικνυμεν ἔδεικνυτε ἔδεικνυσαν	-	-	-	-	-
ΟΡΙΣΤΙΚΗ		ΜΕΛΛΟΝΤΑΣ δείξω	ΑΟΡΙΣΤΟΣ ἔδειξα	ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΣ δέδειχα	ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΣ ἔδεδειχεν	
Μ.Φ.	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΕΝΕΣΤΩΤΑΣ	δείκνυμαι δείκνυσαι δείκνυται δεικνύμεθα δείκνυσθε δείκνυνται	δεικνύωμαι δεικνύη δεικνύηται δεικνύωμεθα δεικνύησθε δεικνύονται	δεικνυοίμην δεικνυοίο δεικνυοίτο δεικνυοίμεθα δεικνυοίσθε δεικνυοίντο	- δείκνυσο δεικνύσθω - δείκνυσθε δεικνύσθων – δεικνύσθωσαν	δεικνύμενος δεικνυμένη δεικνύμενον	δεικνυσθαι
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἔδεικνύμην ἔδεικνυσο ἔδεικνυτο ἔδεικνύμεθα ἔδεικνυσθε ἔδεικνυντο	-	-	-	-	-
ΟΡΙΣΤΙΚΗ		ΜΕΛΛΟΝΤΑΣ δείξομαι δειχθήσομαι	ΑΟΡΙΣΤΟΣ ἔδειξάμην ἔδείχθην	ΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΟΣ δέδειγμαί	ΥΠΕΡΣΥΝΤΕΛΙΚΟΣ ἔδεδείγμην	Τ.Μ. δεδείξομαι/ δεδειγμένος ἔσομαι

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ
(παραδείγματα σχηματισμού ΜΕΛΛΟΝΤΑ Β΄ και ΑΟΡΙΣΤΟΥ Β΄ Π.Φ.)

ΠΑΘΗΤΙΚΟΣ ΜΕΛΛΟΝΤΑΣ Β΄ & ΠΑΘΗΤΙΚΟΣ ΑΟΡΙΣΤΟΣ Β΄
(ρ. γράφομαι – γραφήσομαι – ἐγράφην)

	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Απαρέμφατο	Μετοχή
ΜΕΜΟΝΤΑΣ Β΄ Π.Φ.	γραφήσομαι γραφήση (-ει) γραφήσεται γραφησόμεθα γραφήσεσθε γραφήσονται	-	γραφησοίμην γραφήσοιο γραφήσοιτο γραφησοίμεθα γραφήσοισθε γραφήσονται	-	γραφήσεσθαι	γραφόμενή γραφούμένη γραφούσασθαι
ΑΟΡΙΣΤΟΣ Β΄ Π.Φ.	ἐγράφην ἐγράφης ἐγράφη ἐγράφημεν ἐγράφητε ἐγράφησαν	γραφῶ γραφής γραφή γραφῶμεν γραφήτε γραφῶσι(ν)	γραφείην γραφείης γραφείη γραφείημεν (γραφείμεν) γραφείητε (γραφείτε) γραφείησαν (γραφείεν)	- γράφηθι γραφήτω - γράφητε γραφέντων - γραφήτωσαν	γραφῆναι	γραφῆσα γραφῆσάν γραφῆσάν

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

- Μερικά ρήματα σχηματίζουν τον παθητικό μέλλοντα και τον παθητικό αόριστο με το χρονικό πρόσφυμα *-η-* και *-ε-* αντί *-θη-* και *-θε-*, δηλαδή χωρίς το σύμφωνο *-θ-*, όπως φαίνεται στον παραπάνω πίνακα παραδειγμάτων.
- Ο παθητικός μέλλοντας και ο παθητικός αόριστος που σχηματίζονται μ' αυτόν τον τρόπο λέγονται *παθητικός μέλλοντας β΄* και *παθητικός αόριστος β΄*.
- Οι δεύτεροι αυτοί παθητικοί χρόνοι κλίνονται ακριβώς όπως και οι πρώτοι, αλλά στο β΄ ενικό πρόσωπο της προστακτικής του αορίστου β΄ μένει αμετάβλητη η αρχική κατάληξη *-θι-*.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΑΦΩΝΟΛΗΚΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ
(παραδείγματα σχηματισμού ΜΕΛΛ και ΑΟΡ Α΄ Ε.Φ. και Μ.Φ.)

Ρήματα: *τρέπω* (θ. *τρεπ-*), *τάττω* (θ. *ταγ-*), *πείθω* (θ. *πειθ-*).

	Οριστική	Υποτακτική	Ενκτική	Προστακτική	Απαρέμφατο	Μετοχή
ΜΕΜΟΝΤΑΣ Ε.Φ.	τρέψω		τρέψοιμι		τρέψειν	τρέψων
	τάξω	-	τάξοιμι	-	τάξειν	τάξων
	πείσω		πείσοιμι		πείσειν	πείσων
ΑΟΡΙΣΤΟΣ Α΄ Ε.Φ.	ἔτρεψα	τρέψω	τρέμαιμι	τρέψον, -άτω	τρέψαι	τρέψας
	ἔταξα	τάξω	τάξαιμι	τάξον	τάξαι	τάξας
	ἔπεισα	πείσω	πείσαιμι	πείσον	πείσαι	πείσας
ΜΕΜΟΝΤΑΣ Μ.Φ.	τρέψομαι		τρεψοίμην		τρέψεσθαι	τρεψόμενος
	τάξομαι	-	ταξοίμην	-	τάξεσθαι	ταξόμενος
	πείσομαι		πεισοίμην		πείσεσθαι	πεισόμενος
ΑΟΡΙΣΤΟΣ Α΄ Μ.Φ.	ἔτρεψάμην	τρέψομαι	τρεψαίμην	τρέψαι, -άσθω	τρέψασθαι	τρεψάμενος
	ἔταξάμην	τάξομαι	ταξαίμην	τάξαι	τάξασθαι	ταξάμενος
	ἔπεισάμην	πείσομαι	πεισαίμην	πείσαι	πείσασθαι	πεισάμενος

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

1. Στον ενεργητικό και μέσο μέλλοντα και στον ενεργητικό και μέσο αόριστο α΄ ο ρηματικός χαρακτήρας των αφωνόληκτων ρημάτων, όταν βρεθεί εμπρός από το χρονικό χαρακτήρα -σ-, παθαίνει τις εξής μεταβολές:

α) Ο χειλικός χαρακτήρας (π, β, φ) ενώνεται με το χρονικό χαρακτήρα -σ- σε -ψ-.

β) Ο ουρανικός χαρακτήρας (κ, γ, χ) ενώνεται με το χρονικό χαρακτήρα -σ- σε -ξ-.

γ) Ο οδοντικός χαρακτήρας (τ, δ, θ) εμπρός από το χρονικό χαρακτήρα -σ- αποβάλλεται.

2. Τα υπερδυσύλλαβα ρήματα σε -ίζω, όσα έχουν ρηματικό χαρακτήρα -δ-, σχηματίζουν τον ενεργητικό και μέσο μέλλοντα χωρίς το χρονικό χαρακτήρα -σ- σε -ιῶ και -ιοῦμαι (που κλίνεται κατά τα συνηρημένα σε -έω) - π.χ. *ρ. κομίζω - κομιῶ (μελλ. Ε.Φ.) - κομιούμαι (μελλ. Μ.Φ.)*.

**ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΑΦΩΝΟΛΗΚΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ
(παραδείγματα σχηματισμού ΠΡΚ και ΥΠΣ Μ.Φ.)**

Ρήματα: πρᾶττομαι, γράφομαι, πείθομαι.

	Οριστική			Προστακτική ΠΡΚ	Απαρέμφατο ΠΡΚ	Μετοχή ΠΡΚ
	ΠΡΚ		ΥΠΣ			
	(θ. πρᾶγ-)	(θ. γραφ-)	(θ. πειθ-)			
ΜΕΣΗ ΦΩΝΗ	πέπραγμαι πέπραξαι πέπρακται πεπράγμεθα πέπραχθε πεπραγμένοι εισι(ν)	ἐπεπράγμην ἐπέπραξο ἐπέπρακτο ἐπεπράγμεθα ἐπέπραχθε πεπραγμένοι ἦσαν	- πέπραξο πεπράχθω - πέπραχθε πεπράχθων		πεπράχθαι	πεπραγμένος πεπραγμένη πεπραγμένον
ΜΕΣΗ ΦΩΝΗ	γέγραμμαι γέγραψαι γέγραπται γεγράμμεθα γέγραφθε γεγραμμένοι εισι(ν)	ἐγεγράμμην ἐγέγραψο ἐγέγραπτο ἐγεγράμμεθα ἐγέγραφθε γεγραμμένοι ἦσαν	- γέγραψο γεγράφθω - γέγραφθε γεγράφθων		γεγράφθαι	γεγραμμένος γεγραμμένη γεγραμμένον
ΜΕΣΗ ΦΩΝΗ	πέπεισμαι πέπεισαι πέπεισται πεπείσμεθα πέπεισθε πεπεισμένοι εισι(ν)	ἐπεπείσμην ἐπέπεισο ἐπέπειστο ἐπεπείσμεθα ἐπέπεισθε πεπεισμένοι ἦσαν	- πέπεισο πεπείσθω - πέπεισθε πεπείσθων		πεπείσθαι	πεπεισμένος πεπεισμένη πεπεισμένον

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

1. Τα αφωνόληκτα ρήματα σχηματίζουν τον παρακείμενο και τον υπερσυντέλικο της μέσης φωνής, όπως τα φωνηεντόληκτα, με τις καταλήξεις *-μαι (-σαι, -ται κ.τ.λ.)* και *-μην (-σο, -το κ.τ.λ.)*, αλλά κατά το σχηματισμό των τύπων στους χρόνους αυτούς συμβαίνουν τα κανονικά πάθη του χαρακτήρα εμπρός από τις προσωπικές καταλήξεις (όπως δείχνει ο παραπάνω πίνακας παραδειγμάτων).

2. Το *-σ-* των καταλήξεων που αρχίζουν από *-σθ-* ανάμεσα σε δύο σύμφωνα αποβάλλεται: π.χ. *γέγραφθε* (αντί *γέγραφ - σθε*), *γεγράφθαι* (αντί *γεγράφ - σθαι*).

3. Τα ρ. *στρέφω, τρέπω* και *τρέφω* στον παρακείμενο και τον υπερσυντέλικο της μέσης φωνής τρέπουν το *-ε-* του θέματος σε *-α-*: π.χ. *στρέφω - ἔστραμμαι (πρκ.) - ἐστάμμην (υπο.), τρέπω - τέτραμμαι (πρκ.) - ἐτετράμμην (υπο.), τρέφω - τέθραμμαι (πρκ.) - ἐτεθράμμην (υπο.)*.

**ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΝΡΙΝΟΛΗΚΤΩΝ ΚΑΙ ΥΓΡΟΛΗΚΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ
(παραδείγματα σχηματισμού ΑΟΡ Α΄ Ε.Φ. και Μ.Φ.)**

(ρ. νέμ-ω, θ. νεμ-, αόρ. ἔ-νειμ-α, ἐ-νειμ-άμην)

	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Απαρέμφατο	Μετοχή
ΑΟΡΙΣΤΟΣ Α΄ Ε.Φ.	ἔνειμα ἔνειμας ἔνειμε ἐνειμάμεν ἐνείματε ἔνειμαν	νείμω νείμης νείμη νείμωμεν νείμητε νείμωσι(ν)	νείμαιμι νείμαις νείμαι νείμαιμεν νείμαιτε νείμαιεν	- νείμον νείμάτω - νείματε νείμάντων - νείμάτωσαν	νείμαι	νείμας νείμασα νείμαν
ΑΟΡΙΣΤΟΣ Α΄ Μ.Φ.	ἐνειμάμην ἐνείμω ἐνείματο ἐνειμάμεθα ἐνείμασθε ἐνείμαντο	νείμωμαι νείμη νείμηται νείμώμεθα νείμησθε νείμονται	νείμαιίμην νείμαιιο νείμαιιτο νείμαιίμεθα νείμαιισθε νείμαιιντο	- νείμαι νείμάσθω - νείμασθε νείμάσθων - νείμάσθωσαν	νείμασθαι	νείμάμενος νείμαμένη νείμάμενον

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

Αρχικά ο ενεργητικός και μέσος αόριστος α΄ στα ενρινόληκτα και υγρόληκτα ρήματα σχηματίστηκε σε -σα και -σάμην, όπως στα φωνηεντόληκτα. Ο χρονικός χαρακτήρας όμως -σ- αφομοιώθηκε με το προηγούμενό του ένρινο ή υγρό και έπειτα έγινε απλοποίηση των δύο όμοιων συμφώνων και αναπληρωτική έκταση του προηγούμενου φωνήεντος, δηλαδή του -ᾱ- σε -η- (ή σε -ᾱ-, αν προηγείται -ε- ή -ι- ή -ρ-), του -ε- σε -ει-, του -ι- σε -ι- και του -υ- σε -υ- (π.χ. ρ. φαίνω, θ. φᾶν-, αρχικός τύπος: ἔφᾶν-σα, με αφομοίωση: ἔφᾶν-να, τελικός τύπος: ἔφηνα - ἐφηνάμην).

Έτσι ο ενεργητικός και μέσος αόριστος α΄ στα ενρινόληκτα και υγρόληκτα ρήματα κανονικά σχηματίζεται σε όλες τις εγκλίσεις (και στο απαρέμφατο και τη μετοχή) με το θέμα μετασχηματισμένο, όπως φαίνεται στον παραπάνω πίνακα παραδειγμάτων, και με τις ίδιες καταλήξεις που έχουν τα φωνηεντόληκτα (λύω - ἔλυσα - ἔλυσάμην), αλλά χωρίς τον χρονικό χαρακτήρα -σ-.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΕΝΡΙΝΟΛΗΚΤΩΝ ΚΑΙ ΥΓΡΟΛΗΚΤΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ (παραδείγματα σχηματισμού ΠΡΚ και ΥΠΣ Μ.Φ.)

Ρήματα: *ἀγγέλλομαι, ὀξύνομαι, φαίνομαι.*

	Οριστική			Προστακτική ΠΡΚ	Απαρέμφατο ΠΡΚ	Μετοχή ΠΡΚ
	ΠΡΚ		ΥΠΣ			
	(θ. ἀγγελ-)	(θ. ὀξυν-)	(θ. φαν-)			
ΜΕΣΗ ΦΩΝΗ	ἤγγελοι ἤγγελοι ἤγγελοι ἤγγελοι ἤγγελοι ἤγγελοι	ἤγγελοι ἤγγελοι ἤγγελοι ἤγγελοι ἤγγελοι ἤγγελοι	ἤγγελοι ἤγγελοι ἤγγελοι ἤγγελοι ἤγγελοι ἤγγελοι	- ἤγγελοι ἤγγελοι - ἤγγελοι ἤγγελοι	- ἤγγελοι ἤγγελοι - ἤγγελοι ἤγγελοι	ἤγγελοι ἤγγελοι ἤγγελοι ἤγγελοι ἤγγελοι ἤγγελοι
ΜΕΣΗ ΦΩΝΗ	ὀξύνω ὀξύνω ὀξύνω ὀξύνω ὀξύνω ὀξύνω	ὀξύνω ὀξύνω ὀξύνω ὀξύνω ὀξύνω ὀξύνω	ὀξύνω ὀξύνω ὀξύνω ὀξύνω ὀξύνω ὀξύνω	- ὀξύνω ὀξύνω - ὀξύνω ὀξύνω	- ὀξύνω ὀξύνω - ὀξύνω ὀξύνω	ὀξύνω ὀξύνω ὀξύνω ὀξύνω ὀξύνω ὀξύνω
ΜΕΣΗ ΦΩΝΗ	πέφω πέφω πέφω πέφω πέφω πέφω	πέφω πέφω πέφω πέφω πέφω πέφω	πέφω πέφω πέφω πέφω πέφω πέφω	- πέφω πέφω - πέφω πέφω	- πέφω πέφω - πέφω πέφω	πέφω πέφω πέφω πέφω πέφω πέφω

A) Το ρήμα *ἀγγέλλομαι* σχηματίζει τον παρακείμενο μέσης φωνής στις υπόλοιπες εγκλίσεις ως εξής: *ἤγγεμένος ὢ (περιφραστική υποτακτική) και ἤγγεμένος εἶην (περιφραστική ενκτική).*

B) Το ρήμα *ὀξύνομαι* σχηματίζει τον παρακείμενο μέσης φωνής στις υπόλοιπες εγκλίσεις ως εξής: *ὀξυμένος ὢ (περιφραστική υποτακτική) και ὀξυμένος εἶην (περιφραστική ενκτική).*

Γ) Το ρήμα *φαίνομαι* σχηματίζει τον παρακείμενο μέσης φωνής στις υπόλοιπες εγκλίσεις ως εξής: *πεφασμένος ὢ (περιφραστική υποτακτική) και πεφασμένος εἶην (περιφραστική ενκτική).*

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ:

1. Ο παρακείμενος και ο υπερσυντέλικος της μέσης φωνής στα υγρόληκτα ρήματα σχηματίζονται κανονικά με τις καταλήξεις *-μαι (-σαι, -ται κ.τ.λ.)* και *-μην (-σο, -το κ.τ.λ.)*, όπως στα φωνηεντόληκτα. Οι ρηματικοί χαρακτήρες μάλιστα *-λ-* και *-ρ-* εμπρός από τις προηγούμενες καταλήξεις μένουν αμετάβλητοι: *ἤγγελ-μαι, ἤγγελ-μην.*

2. Ο παρακείμενος και ο υπερσυντέλικος της μέσης φωνής στα ενρινόληκτα ρήματα σχηματίζονται κανονικά με τις καταλήξεις *-μαι (-σαι, -ται κ.τ.λ.)* και *-μην (-σο, -το κ.τ.λ.)*, όπως στα φωνηεντόληκτα. Ο ρηματικός χαρακτήρας όμως *-ν-* εμπρός από το *-μ-* των καταλήξεων σε άλλα ρήματα αφομοιώνεται (κανονικά) με αυτό και σε άλλα τρέπεται σε *-σ-*: π.χ. ρ. *παρ-οξύν-ομαι (θ. παρ-οξύν-), παρακείμενος παρ-ὄξυν-μαι (παρὄξυμαι), υπερσυντέλικος παρ-ὠξύν-μην (παρὠξύμην).* Αλλά ρ. *φαίν-ομαι (θ. φαν-), παρακείμενος πέ-φάν-μαι (πέφασμαι), υπερσυντέλικος ἐπε-φάν-μην (ἐπεφάσμη).*

3. Το *-σ-* των καταλήξεων που αρχίζουν από *-σθ-* ανάμεσα σε δύο σύμφωνα αποβάλλεται, όπως συμβαίνει και στα αφωνόληκτα: *ἤγγελ-θε (αντί ἤγγελ-σθε), ἤγγελ-θαι (αντί ἤγγελ-σθαι) κ.τ.λ.*

ΤΑ ΡΗΜΑΤΑ *εἶμι, φημί, οἶδα*

ΚΛΙΣΗ ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΝ ΤΥΠΩΝ

	Οριστική	Υποτακτική	Ευκτική	Προστακτική	Μετοχή	Απαρέμφατο
ΕΝΕΣΤΙΩΤΑΣ	εἶμι εἶ εἶσι(ν) ἴμεν ἴτε ἴασι(ν)	ἴω ἴης ἴη ἴωμεν ἴητε ἴωσι(ν)	ἴοιμι - ἰοίην ἴοις - ἰοίης ἴοι - ἰοίη ἴοιμεν ἴοιτε ἴοιεν	- ἴθι ἴτω - ἴτε ἰόντων - ἴτωσαν	ἰὼν ἰοῦσα ἰὼν	ἰέναι
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἦα - ἦειν ἦεις - ἦεισθα ἦει ἦμεν ἦτε ἦσαν - ἦεσαν	-	-	-	-	-
ΕΝΕΣΤΙΩΤΑΣ	φημι φῆς - φῆς φῆσι(ν) φαμέν φατε φασί(ν)	φῶ φῆς φῆ φῶμεν φῆτε φῶσι(ν)	φαίην φαίης φαίη φαίημεν - φαίμεν φαίητε - φαίτε φαίησαν - φαῖεν	- φάθι φάτω - φάτε φάντων - φάτωσαν	φάσκων φάσκουσα φάσκων	φάναι
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἔφην ἔφησθα - ἔφης ἔφη ἔφαμεν ἔφατε ἔφασαν	-	-	-	-	-
ΕΝΕΣΤΙΩΤΑΣ	οἶδα οἶσθα οἶδε ἴσμεν ἴστε ἴσασι(ν)	εἰδῶ εἰδῆς εἰδῆ εἰδῶμεν εἰδῆτε εἰδῶσι(ν)	εἰδείην εἰδείης εἰδείη εἰδείημεν (-εἶμεν) εἰδείητε (-εἶτε) εἰδείησαν (-εἶεν)	- ἴσθι ἴστω - ἴστε ἴστων - ἴστωσαν	εἰδῶς εἰδυῖα εἰδῶς	εἰδέναι
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ	ἦδαιν - ἦδη ἦδεις - ἦδησθα ἦδει - ἦδαιν ἦδεμεν - ἦσμεν ἦδετε - ἦστε ἦδεσαν - ἦσαν	-	-	-	-	-

ΙΔΙΑΙΤΕΡΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΡΗΜΑΤΩΝ

1. Ο παρακειμένος του *ἵσταμαι* είναι: *ἔστηκα, ἔστηκας, ἔστηκε, ἐστήκαμεν, ἐστήκατε, ἐστήκασι(ν)*. Υπάρχουν επίσης και οι τύποι: *ἔσταμεν, ἔστατε, ἐστᾶσι(ν)*.
Απαρέμφατο παρακειμένου: *ἐστηκέναι* και *ἐστάναι*.
Μετοχή παρακειμένου: *ἐστηκώς, ἐστηκυῖα, ἐστηκός* και *ἐστὼς* (γεν. -ῶτος), *ἐστῶσα, ἐστὼς - ἐστός*.
Ο υπερσυντέλικος του *ἵσταμαι* στο γ' πληθυντικό πρόσωπο είναι: *ἐστήκεσαν - εἰστήκεσαν - ἔστασαν*.
2. Ο αόριστος του *ὠνέομαι - οὔμαι* είναι: *ἐπριάμην* (προστακτική αορίστου στο β' ενικό πρόσωπο *πρίω - πρίασο, πριάσθω* κ.τ.λ.).
3. Μετοχές ενεστώτα του *φημί*: *φάσκων, φάσκουσα, φάσκον* και *φάς, φᾶσα, φάν*.
4. Μετοχές παρακειμένου του *βαίνω*: *βεβηκώς, βεβηκυῖα, βεβηκός* και *βεβώς, βεβῶσα, βεβὼς* (γεν. -ῶτος).
5. Ο παρακειμένος του *ἀποθνήσκω* είναι: *τέθνηκα, τέθνηκας, τέθνηκε* κ.τ.λ. Επίσης, *τέθναμεν, τέθνατε, τεθνᾶσι(ν)*.
Απαρέμφατο παρακειμένου: *τεθνηκέναι* και *τεθνάσαι*.
Μετοχή παρακειμένου: *τεθνηκώς, τεθνηκυῖα, τεθνηκός* και *τεθνεός* (γεν. -ῶτος), *τεθνεῶσα, τεθνεῶς - τεθνεός*.
Ο υπερσυντέλικος του *ἀποθνήσκω* στο γ' πληθυντικό πρόσωπο είναι: *ἐτεθνήκεσαν - ἐτέθνασαν*.
6. Το ρήμα *δέδοικα* ή *δέδια*: *δέδοικα, δέδοικας, δέδοικε* κ.τ.λ. (με σημασία ενεστώτα) και *δέδια, δέδιας, δέδιε, δέδιμεν, δέδιτε, δεδίασι(ν)*.
Προστακτική έγκλιση: -, *δέδιθι, δεδίτω, -, -, -*.
Απαρέμφατο: *δεδοικέναι* και *δεδιέναι*.
7. Αόριστος β' του *ἔχω*: ευκτική έγκλιση → *σχοίην, σχοίης* κ.τ.λ., προστακτική έγκλιση → *σχέξ, σχέτω* κ.τ.λ.
8. Αόριστος β' του *ἔπομαι*: απλό στην οριστική, συνήθως σύνθετο στις άλλες εγκλίσεις, στο απαρέμφατο και στις μετοχές.
9. *ἄπειμι (τινος)*: είμαι μακριά, απουσιάζω.
ἔνειμι: ενυπάρχω.
ἔνεστι (απρόσωπο): είναι δυνατό να υπάρξει.
μέτειμι: είμαι μεταξύ.
μέτεστι μοί τινος: μετέχω σε κάτι.
πάρειμι: παραβρίσκομαι.
πάρεστιν: ούτε αδύνατο είναι, ούτε απαγορευμένο είναι.
περίειμι: υπερέχω.
πρόσειμι: υπάρχω ακόμη.
σύνειμι: είμαι μαζί με κάποιον (*συνόντες*: εταίροι, μαθητές).
ἀνίημι: στέλνω πίσω.
ἀφίημι: αφήνω.
ἐφίημι: παραχωρώ.
ἐφίεμαι: επιθυμώ.
προίεμαι: παραμελώ.
ύφίεμαι: υποχωρώ.

Η ΘΕΣΗ ΤΟΥ ΤΟΝΟΥ ΣΤΑ ΣΥΝΘΕΤΑ ΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ

α) Κανένας σύνθετος ρηματικός τύπος της αρχαίας ελληνικής γλώσσας δεν τονίζεται πριν από την προπαραλήγουσα, υπακούοντας στο σταθερό αυτό κανόνα τονισμού [**Νόμος της τρισυλλαβίας**] (βλ. ΓΑΕ, σχολικό εγχειρίδιο, σελ. 17, § 38, 1).

β) Ο τόνος στα σύνθετα ρήματα της αρχαίας ελληνικής γλώσσας δεν ανεβαίνει, σε κανένα ρηματικό τύπο, πιο πάνω από τη λήγουσα της πρόθεσης, όταν αυτή είναι δισύλλαβη (η πρόθεση είναι σε κάθε περίπτωση το α' συνθετικό του ρηματικού τύπου).

γ) Στους σύνθετους ρηματικούς τύπους της αρχαίας ελληνικής γλώσσας, με μονοσύλλαβη ή δισύλλαβη πρόθεση, ο τόνος ανεβαίνει στην πρόθεση (ή στη λήγουσα της δισύλλαβης πρόθεσης), μόνο στην περίπτωση που το επιτρέπει η λήγουσα της λέξης, η οποία στην περίπτωση αυτή πρέπει να είναι βραχύχρονη. Σε κάθε περίπτωση, δηλαδή, ισχύει ο **νόμος της τρισυλλαβίας**, ο οποίος απαγορεύει να τονίζεται η προπαραλήγουσα σε μία λέξη που έχει μακρόχρονη λήγουσα (βλ. ΓΑΕ, σχολικό εγχειρίδιο, σελ. 18, § 38, 2).

δ) Οι μετοχές και τα απαρέμφατα των σύνθετων ρημάτων της αρχαίας ελληνικής γλώσσας διατηρούν, σε κάθε περίπτωση, τον τόνο τους σταθερό, σαν να μην ήταν σύνθετα.

ΕΙΔΙΚΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΕΓΚΛΙΣΕΩΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΩΝ

Οριστική Έγκλιση (για τον Ένεστώτα)

Τα ρήματα **φημί, οίδα, είμι, εἶμι, κείμαι**, όταν είναι σύνθετα με πρόθεση, ανεβάζουν τον τόνο στην προπαραλήγουσα, εκτός από τους τύπους ἴασι(ν), ἴσασι(ν), κείμεθα, που τονίζονται κανονικά.

Υποτακτική Έγκλιση (για τον Αόριστο Β')

Τα ρήματα **ἔχω - ἔχομαι** και **ἔπομαι** στον αόριστο β', όταν είναι σύνθετα, ανεβάζουν τον τόνο στην πρόθεση (αν η πρόθεση είναι δισύλλαβη, ο τόνος μεταφέρεται στην τελευταία συλλαβή της). Οι τύποι **σχώμεθα** και **σπώμεθα** παραμένουν σταθεροί ως προς τον τόνο.

Επίσης, ο τόνος ανεβαίνει στην υποτακτική του αορίστου β' του ρήματος **ἵεμαι**, όταν είναι σύνθετο, στα εξής πρόσωπα: **πρόηται** (γ' ενικό), **πρόησθε** (β' πληθυντικό), **προῶνται** (γ' πληθυντικό). Υπάρχουν όμως και οι τύποι: **προῆται, προῆσθε, προῶνται** (χρησιμοποιούνται εναλλακτικά).

Ευκτική Έγκλιση (για τον Αόριστο Β')

Τα ρήματα **ἔχω - ἔχομαι** και **ἔπομαι** στον αόριστο β', όταν είναι σύνθετα, ανεβάζουν τον τόνο. Οι τύποι **σχοίμην - σχοίμεθα, σποίμην - σποίμεθα** παραμένουν ως προς τον τόνο σταθεροί. (**Σημείωση:** η ευκτική αορίστου β' του ρήματος **ἔχω**, όταν αυτό δεν είναι σύνθετο, είναι: **σχοίην, σχοίης** κτλ. Στην περίπτωση που το ρήμα είναι σύνθετο, σχηματίζει την ευκτική του αορίστου β' ομαλά: **-σχοιμι, -σχοις, -σχοι** κτλ.).

Στην ευκτική αορίστου β' του ρήματος **ἵεμαι**, αν το ρήμα είναι σύνθετο, ο τόνος ανεβαίνει, στα εξής πρόσωπα: **πρόειο** (β' ενικό), **πρόειντο** (γ' πληθυντικό). Υπάρχουν και οι τύποι: **προεῖο, προεῖντο**, καθώς επίσης και οι **πρόοιο - προοῖο, πρόοιντο -προοῖντο**.

Προστακτική Έγκλιση

α) Οι δισύλλαβες προστακτικές των βαρύτονων φωνηεντόληκτων, των αφωνόληκτων και των συνηρημένων ρημάτων της αρχαίας ελληνικής γλώσσας, όταν είναι σύνθετες, ανεβάζουν τον τόνο στην προπαραλήγουσα στο β' ενικό πρόσωπο. Όσες δεν είναι δισύλλαβες, αλλά τρισύλλαβες,

τότε τονίζονται **πάντα** στην προπαραλήγουσα της προστακτικής, στο β' ενικό πρόσωπο (είτε πρόκειται για απλά είτε για σύνθετα ρήματα). Οι παραπάνω διευκρινήσεις αφορούν την ενεργητική και τη μέση φωνή, στους χρόνους ενεστώτα και αόριστο.

β) Οι σύνθετες δισύλλαβες προστακτικές **όλων** των ρημάτων της ενεργητικής φωνής του αορίστου β' τονίζονται στο β' ενικό πρόσωπο στην προπαραλήγουσα. (ισχύει και για τις πέντε προστακτικές: **ἐλθέ, εἶπέ, λαβέ, εὐρέ, ἰδέ**).

γ) Οι τρισύλλαβες προστακτικές των ρημάτων της ενεργητικής φωνής του αορίστου β' τονίζονται **πάντα** στο β' ενικό πρόσωπο στην προπαραλήγουσα (είτε πρόκειται για απλά είτε για σύνθετα ρήματα).

δ) Το ρήμα **ἔχω** έχει προστακτική ενεργητικού αορίστου β', στο β' ενικό πρόσωπο, **σχές**. Όταν ο τύπος αυτός είναι σύνθετος, τονίζεται **πάντα στην παραλήγουσα** και ποτέ στην προπαραλήγουσα (πρβλ. παραπάνω, γενικός κανόνας [β]).

Οι τύποι **σχέτε** (β' πληθυντικό Ε.Φ.), **σχέσθε** (β' πληθυντικό Μ.Φ.) και **σπέσθε** (β' πληθυντικό Μ.Φ.) της προστακτικής αορίστου β' των ρημάτων **ἔχω - ἔχομαι** και **ἔπομαι**, τονίζονται στην προπαραλήγουσα, όταν είναι σύνθετοι.

Τα ρήματα **ἔχομαι** και **ἔπομαι** έχουν προστακτική μέσου αορίστου β', στο β' ενικό πρόσωπο, **σχοῦ** και **σποῦ** αντίστοιχα. Οι προηγούμενοι μονοσύλλαβοι τύποι της προστακτικής, όταν είναι σύνθετοι με μονοσύλλαβη πρόθεση, τονίζονται στη λήγουσα (δεν επηρεάζεται ο τονισμός τους). Όταν όμως είναι σύνθετοι με δισύλλαβη πρόθεση, τονίζονται στην παραλήγουσα (επηρεάζεται η θέση του τόνου τους).

Όλες οι άλλες προστακτικές των ρημάτων του μέσου αορίστου β', στο β' ενικό πρόσωπο, εφόσον δεν είναι μονοσύλλαβες, τονίζονται **πάντα** στη λήγουσα (είτε είναι απλές είτε σύνθετες).

ε) Η προστακτική ενεστώτα των ρημάτων **φημί, οἶδα, εἰμί, εἶμι, κείμαι** στο β' ενικό και πληθυντικό πρόσωπο, όταν είναι σύνθετη, τονίζεται στην προπαραλήγουσα.

στ) Σχετικά με τις προστακτικές των ρημάτων της Β' Συζυγίας στον αόριστο β' και με τις προστακτικές κάποιων βαρύτονων ρημάτων της Α' Συζυγίας, που όμως σχηματίζουν αόριστο β' κατά τα ρήματα σε - μι, σημειώνουμε τα εξής:

Οι προστακτικές των αορίστων β': **ἔστην (ρ. ἵσταμαι), ἔδωκα (ρ. δίδωμι), ἔθηκα (ρ. τίθημι), ἤκα (ρ. ἵημι), ἔγνων (ρ. γινώσκω), ἔβην (ρ. βαίνω), ἔδραν (ρ. διδράσκω), ἔδυν (ρ. δύομαι)**: στο β' ενικό και πληθυντικό πρόσωπο, όταν είναι σύνθετες, ανεβάζουν τον τόνο στην πρόθεση (ή στη λήγουσα της πρόθεσης, αν αυτή είναι δισύλλαβη).

Οι προστακτικές των αορίστων β': **ἔδομην (ρ. δίδομαι), ἐθέμην (ρ. τίθεμαι), εἶμην (ρ. ἵεμαι)**: στο β' ενικό πρόσωπο, όταν είναι σύνθετες με δισύλλαβη πρόθεση, ανεβάζουν τον τόνο στην παραλήγουσα. Όταν είναι σύνθετες όμως με μονοσύλλαβη πρόθεση, δεν ανεβάζουν τον τόνο (δεν επηρεάζεται ο τονισμός τους). Στο β' πληθυντικό πρόσωπο, οι ίδιες προστακτικές, όταν είναι σύνθετες, σε κάθε περίπτωση τονίζονται στην προπαραλήγουσα.

[Εξαίρεση: η προστακτική αορίστου β' του ρ. **ἵεμαι (οὔ)**, όταν είναι σύνθετη με δισύλλαβη πρόθεση που έχει πάθει ἐκθλιψη, δεν ανεβάζει τον τόνο (δεν επηρεάζεται ο τονισμός της)].

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΚΥΡΙΟΤΕΡΩΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

Α

ἀγγέλω, ἤγγελλον, ἀγγελῶ, ἤγγειλα, ἤγγελκα, ἤγγέλκειν.

ἀγγέλομαι, ἤγγελλόμην, ἀγγελθήσομαι, ἤγγειλάμην-ἤγγέλμην-ἤγγέλθην, ἤγγελμαι, ἤγγέλμην.

ἄγω, ἤγον, ἄξω, ἤγαγον, ἀγήοχα, ἠγηόχην.

ἄγομαι, ἠγόμην, ἄξομαι-ἀχθήσομαι, ἠγαγόμην-ἤχθην, ἤγμαι, ἤγμην.

ἀγωνίζομαι, ἠγωνιζόμην, ἀγωνιοῦμαι-ἀγωνισθήσομαι, ἠγωνισάμην-ἠγωνίσθην, ἠγώνισμαι, ἠγωνίσμην.

αἰρέω(-ῶ), ἤρουν, αἰρήσω, εἶλον, ἤρηκα, ἠρήκειν.

αἰροῦμαι, ἠρούμην, αἰρήσομαι-αἰρεθήσομαι, εἶλόμην-ἠρέθην, ἠρημαι, ἠρήμην.

αἶρω, ἤρον, ἀρῶ, ἤρα, ἤρηκα, ἤρηκειν.

αἶρομαι, ἠρόμην, ἀροῦμαι-ἀρθήσομαι, ἠράμην-ἠρθην, ἠρμαι, ἠρμην.

αἰσθάνομαι, ἠσθανόμην, αἰσθήσομαι, ἠσθόμην, ἠσθημαι, ἠσθήμην.

αἰσχύνομαι, ἠσχυνόμην, αἰσχνοῦμαι, ἠσχύνθην, ἠσχυμαι, ἠσχύμην.

αἰτιάομαι(-ῶμαι), ἠτιώμην, αἰτιάσομαι, ἠτιασάμην-ἠτιάθην, ἠτίαμαι, ἠτιάμην.

ἀκούω, ἤκουον, ἀκούσομαι, ἤκουσα, ἀκήκοα, ἠκηκόειν.

ἀλλάττομαι, ἠλλαττόμην, ἀλλάξομαι-ἀλλαχθήσομαι, ἠλλαξάμην-ἠλλάχθην, ἠλλαγμαί, ἠλλάγμην.

ἄμαρτάνω, ἠμάρτανον, ἄμαρτήσομαι, ἠμαρτον, ἠμάρτηκα, ἠμαρτήκειν.

ἀνέχομαι, ἠνειχόμην, ἀνέξομαι, ἠνεσχόμην, ὑπομεμένηκα, ὑπεμεμένηκειν.

ἀπεχθάνομαι, ἀπηχθηνόμην, ἀπεχθήσομαι, ἀπηχθόμην, ἀπήχθημαι, ἀπηχθήμην.

ἀποκρίνομαι, ἀπεκρινόμην, ἀποκρινοῦμαι, ἀπεκρινάμην, ἀποκέκριμαι, ἀπεκεκρίμην.

ἀπολογέομαι(-οῦμαι), ἀπελογοῦμην, ἀπολογήσομαι, ἀπελογησάμην-ἀπελογήθην, ἀπολελόγημαι, ἀπελελογήμην.

ἄπτομαι, ἠπτόμην, ἄψομαι, ἠψάμην-ἠφθην, ἦμμαι, ἦμμην.

ἄχθομαι, ἠχθόμην, ἀχθέσομαι, ἠχθέσθην, ἠχθημαι, ἠχθήμην.

Β

βάλλω, ἔβαλλον, βαλῶ, ἔβαλον, βέβληκα, ἔβεβλήκειν.

βάλλομαι, ἔβαλλόμην, βαλοῦμαι-βληθήσομαι, ἐβαλόμην-ἐβλήθην, βέβλημαι, ἔβεβλήμην.

βούλομαι, ἐβουλόμην, βουλήσομαι, ἐβουλήθην, βεβούλημαι, ἔβεβουλήμην.

Υ

γίγνομαι, ἐγιγνόμεην, γενήσομαι-γενηθήσομαι, ἐγενόμην-ἐγενήθην, γέγονα-γεγένημαι, ἐγεγόνειν-ἐγεγενήμην.

Δ

δέχομαι, ἐδεχόμεην, δέξομαι, ἐδεξάμην, δέδεγμαι, ἐδεδέγμην.

δοκέω(-ῶ), ἐδόκουν, δόξω, ἔδοξα, δέδοκται, ἐδέδοκτο.

δύναμαι, ἐδυνάμην, δυνήσομαι, ἐδυνήθην-ἐδυνάσθην, δεδύνημαι, ἐδεδυνήμην.

δύομαι, ἐδυόμην, δύσομαι, ἔδυν (δύω, δύοιμι, δύθι, δύναι, δύς-δῦσα-δύν), δέδυκα, ἐδεδύκειν.

Ε

εἶάω(-ῶ), εἶων, εἶασω, εἶασα, εἶακα, εἶάκειν.

ἐγείρω, ἤγειρον, ἐγερω, ἤγειρα, ἐγήγερα, ἐγηγέροικεν.

ἐγείρομαι, ἠγειρόμην, ἐγεροῦμαι-ἐγερθήσομαι, ἠγρόμην-ἠγέρθην, ἐγήγερομαι-ἐγρήγορα, ἐγηγέρομην-ἐγρηγόρειν.

ἐλαύνω, ἤλαυνον, ἐλῶ(άω-ῶ), ἤλασα, ἐλήλακα, ἐληλάκειν.

ἐνθυμέομαι(-οῦμαι), ἐνεθυμούμην, ἐνθυμήσομαι, ἐνεθυμήθην, ἐντεθύμημαι, ἐνετεθυμήμην.

ἐπίσταμαι, ἠπιστάμην, ἐπιστήσομαι, ἠπιστήθην, ἔγνωκα, ἐγνώκειν.

ἔπομαι, εἰπόμην, ἔψομαι, ἐσπόμην, ἠκολούθηκα, ἠκολουθήκειν.

ἐργάζομαι, εἰργαζόμεην, ἐργάσομαι, εἰργασάμην, εἶργασμαι, εἰργάσμην.

ἐρωτάω(-ῶ), ἠρώτων, ἐρήσομαι, ἠρώτησα-ἠρόμην, ἠρώτηκα, ἠρωτήκειν.

ἐσθίω, ἠσθιον, ἔδομαι, ἔφαγον, ἐδήδοκα, ἐδηδόκειν.

εὐρίσκω, ἠύρισκον, εὐρήσω, ἠύρον, ἠύρηκα, ἠύρήκειν.

ἔχω, εἶχον, ἔξω-σχῆσω, ἔσχον, ἔσχηκα, ἐσχίκειν.

ἔχομαι, εἰχόμεην, ἔξομαι-σχῆσομαι, ἐσχόμεην, ἔσχημαι, ἐσχίμην.

Η

ἠγέομαι(-οῦμαι), ἠγούμην, ἠγήσομαι-ἠγηθήσομαι, ἠγησάμην-ἠγήθην, ἠγήμαι, ἠγήμην.

ἠττάομαι(-ῶμαι), ἠττώμην, ἠττήσομαι-ἠττηθήσομαι, ἠττησάμην-ἠττήθην, ἠττημαι, ἠττήμην.

Θ

θέω, ἔθεον, θεύσομαι, ἔδραμον, δεδράμηκα, ἐδεδραμήκειν.

θνήσκω, ἔθνησκον, θανοῦμαι, (ἀπ)έθανον, τέθνηκα, ἔτεθνήκειν.

Ι

ἰκνέομαι(-οῦμαι), ἰκνούμην, ἴξομαι, ἰκόμην, ἴγμαι, ἴγμην (συνθ. ἀφικνοῦμαι).

Κ

καλέω(-ῶ), ἐκάλουν, καλῶ, ἐκάλεσα, κέκληκα, ἐκεκλήκειν.

καλοῦμαι, ἐκαλούμην, καλοῦμαι-κληθήσομαι, ἐκαλεσάμην-ἐκλήθην, κέκλημαι, ἐκεκλήμην.

κάμνω, ἐκαμνον, καμοῦμαι, ἔκαμον, κέκμηκα, ἐκεκμήκειν.

κλίνω, ἔκλινον, κλινῶ, ἔκλινα, κέκλικα, ἐκεκλίκειν.

κλίνομαι, ἐκλινόμην, κλινούμαι-κλινήσομαι, ἐκλινάμην-ἐκλίθην, κέκλιμαι, ἐκεκλίμην.

κρίνω, ἔκρινον, κρινῶ, ἔκρινα, κέκρικα, ἐκεκρίκειν.

κρίνομαι, ἐκρινόμην, κρινοῦμαι-κριθήσομαι, ἐκρινάμην-ἐκρίθην, κέκριμαι, ἐκεκρίμην.

κτάομαι(-ῶμαι), ἐκτώμην, κτήσομαι-κτηθήσομαι, ἐκτησάμην-ἐκτήθην, κέκτημαι, ἐκεκτήμην.

κτείνω, ἔκτεινον, κτενῶ, ἔκτεινα, ἀπέκτονα, ἀπεκτόνειν.

Λ

λαγχάνω, ἐλάγχανον, λήξομαι, ἔλαχον, εἴληχα, εἰλήχειν.

λαμβάνω, ἐλάμβανον, λήψομαι, ἔλαβον, εἴληφα, εἰλήφειν.

λαμβάνομαι, ἐλαμβανόμην, ληφθήσομαι, ἐλαβόμην-ἐλήφθην, εἴλημμαι, εἰλήμμην.

λανθάνω, ἐλάνθανον, λήσω, ἔλαθον, λέληθα, ἐλελήθειν.

λανθάνομαι, ἐλανθανόμην, λήσομαι-λησθήσομαι, ἐλαθόμην-ἐλήσθην, λέλησμαι, ἐλελήσμην.

λέγω, ἔλεγον, λέξω-ἐρῶ, εἶπον-ἔλεξα-εἶπα, εἴρηκα, εἰρήκειν.

λέγομαι, ἐλεγόμην, λεχθήσομαι-ῥηθήσομαι, ἐλέχθην-ἐρρήθην, εἴρημαι, εἰρήμην.

λείπω, ἔλειπον, λείψω, ἔλειψα-ἔλιπον, λέλοιπα, ἐλελοίπειν.

λείπομαι, ἐλειπόμην, λείψομαι-λειφθήσομαι, ἐλιπόμην-ἐλείφθην, λέλειμμαι, ἐλελείμμην.

λυμαίνομαι, ἐλυμαινόμην, λυμανοῦμαι, ἐλυμηνάμην, λελύμασμαι, ἐλελυμάσμην.

Μ

μανθάνω, ἐμάνθανον, μαθήσομαι, ἔμαθον, μεμάθηκα, ἐμεμαθήκειν.

μιμνήσκομαι, ἐμιμνησκόμην, μνήσομαι-μνησθήσομαι, ἐμνησάμην-ἐμνήσθην, μέμνημαι, ἐμεμνήμην.

(το μέμνημαι ἔχει μονολεκτική υποτακτική μεμῶμαι, -μνῆ, μνῆται κ.τ.λ., ευκτική μεμνήμην, -μνῆο, -μνῆτο κ.τ.λ. και μεμνώμην, μεμνώο).

ν

νέμω, ἔνεμον, νεμῶ, ἔνειμα, νενέμηκα, ἐνενεμήκειν.

νέμομαι, ἐνεμόμην, νεμοῦμαι-νεμηθήσομαι, ἐνεμιάμην-ἐνεμήθην, νενέμημαι, ἐνενεμήμην.

ο

οἰκέω(-ῶ), ὄκουν, οἰκήσω, ὄκησα, ὄκηκα, ὄκῆκειν.

οἶμαι-οἶμαι, ὠόμην-ὠόμην, οἶήσομαι, ὠήθην, νενόμικα, ἐνενομίζκειν.

ὄλλυμι, ὄλλυν, ὄλω, ὄλεσα, ὄλώλεκα, ὄλωλέκειν.

ὄλλυμαι, ὄλλύμην, ὄλοῦμαι, ὄλόμην, ὄλωλα, ὄλώλειν.

ὀξύνομαι, ὠξυνόμην, ὀξυνθήσομαι, ὠξύνθην, ὠξυμμαι, ὠξύμην.

ὀράω(-ῶ), ἐώρων, ὄψομαι, εἶδον, ἐόρακα, ἐωράκειν.

ὀφλισκάνω, ὠφλίσκανον, ὀφλήσω, ὠφλον, ὠφληκα, ὠφλήκειν. (=χρωστώ στο δημόσιο, καταδικάζομαι σε πρόστιμο).

π

πάσχω, ἔπασχον, πείσομαι, ἔπαθον, πέπονθα, ἐπεπόνθειν.

πείθομαι, ἐπειθόμην, πείσομαι-πεισθήσομαι, ἐπιθόμην-ἐπείσθην, πέπεισμαι, ἐπεπείσμην.

πειράομαι(-ῶμαι), ἐπειρώμην, πειράσομαι-πειραθήσομαι, ἐπειρασάμην-ἐπειράθην, πεπείραμαι, ἐπεπειράμην.

πίμπλημι, ἐπίμπλην, πλήσω, ἔπλησα, πέπληκα, ἐπεπλήκειν.

πίμπλαμαι, ἐπιμπλάμην, πλήσομαι-πλησθήσομαι, ἐπλησάμην-ἐπλήσθην, πέπλησμαι, ἐπεπλήσμην.

πίνω, ἔπινον, πίομαι, ἔπιον, πέπωκα, ἐπεπώκειν.

πίπτω, ἔπιπτον, πεσοῦμαι, ἔπεσον, πέπτωκα, ἐπεπτώκειν.

πλέω, ἔπλεον, πλεύσομαι-πλευσοῦμαι, ἔπλευσα, πέπλευκα, ἐπεπλεύκειν.

πλήττομαι, ἐπληττόμην, πλήξομαι-πληγήσομαι, ἐπληξάμην-ἐπλήγην, πέπληγμαι, ἐπεπλήγμην.

πυνθάνομαι, ἐπυνθανόμην, πεύσομαι, ἐπυθόμην, πέπυσμαι, ἐπεπύσμην.

σ

σκοπέω(-ῶ), ἐσκόπουν, σκέψομαι-σκοπήσω, ἐσκόπησα, ἔσκεμμαι, ἐσκέμμην.

σκοποῦμαι, ἐσκοπούμην, σκέψομαι-σκεπήσομαι, ἐσκεψάμην-ἐσκέφθην-ἐσκέπην, ἔσκεμμαι, ἐσκέμμην.

σπείρω, ἔσπειρον, σπερῶ, ἔσπειρα, ἔσπαρκα, ἐσπάρκειν.

σπείρομαι, ἐσπειρόμην, σπαρήσομαι, ἐσπάρην, ἔσπαρμαι, ἐσπάρμην.

σπένδομαι, ἐσπενδόμην, σπείσομαι, ἐσπεισάμην, ἔσπεισμαι, ἐσπείσμην.

στέλλω, ἔστελλον, στελῶ, ἔστειλα, ἔσταλκα, ἐστάλκειν.

στέλλομαι, ἐστελλόμην, σταλήσομαι, ἐστειλάμην-ἐστάλμην-ἐστάλην, ἔσταλμαι, ἐστάλμην.

συλλέγω, συνέλεγον, συλλέξω, συνέλεξα, συνείλοχα, συνειλόχην.

συλλέγομαι, συνελεγόμην, συλλέξομαι-συλλεγήσομαι, συνελεξάμην-συνελέγην, συνείλεγμαί, συνειλέγημην.

σφάλλω, ἔσφαλλον, σφαλῶ, ἔσφηλα, ἔσφαλκα, ἐσφάλκειν.

σφάλλομαι, ἐσφαλλόμην, σφαλοῦμαι-σφαλήσομαι, ἐσφηλάμην-ἐσφάλην, ἔσφαλμαι, ἐσφάλμην.

Τ

τείνω, ἔτεινον, τενῶ, ἔτεινα, τέτακα, ἐτετάκειν.

τείνομαι, ἐτεινόμην, τενοῦμαι-ταθήσομαι, ἐτεινάμην-ἐτάθην, τέταμαι, ἐτετάμην.

τέμνω, ἔτεμνον, τεμῶ, ἔτεμον, τέμηκα, ἐτεμήκειν.

τέμνομαι, ἐτεμνόμην, τεμοῦμαι-τηθήσομαι, ἐτεμόμην-ἐτμήθην, τέμημαι, ἐτεμήμην.

τίκτω, ἔτικτον, τέξομαι, ἔτεκον, τέτοκα, ἐτετόκειν.

τρέπομαι, ἐτρεπόμην, τρέψομαι-τραπήσομαι, ἐτραπόμην-ἐτρεψάμην-ἐτράπην, τέτραμμαί, ἐτετράμμην.

τρέφομαι, ἐτρεφόμην, θρέψομαι-τραφήσομαι, ἐθρεψάμην-ἐτράφην, τέθραμμαί, ἐτεθράμμην.

τυγχάνω, ἐτύγγανον, τεύξομαι, ἔτυχον, τετύχηκα, ἐτετυχήκειν.

Υ

ὑπισχνέομαι(-οῦμαι), ὑπισχνούμην, ὑποσχίσομαι, ὑπεσχόμην, ὑπέσχημαι, ὑπεσχίμην.

Φ

φαίνομαι, ἐφαινόμην, φανοῦμαι-φανήσομαι, ἐφηνάμην-ἐφάνην, πέφασμαι, ἐπεφάσμην.

φέρω, ἔφερον, οἴσω, ἦνεγκον, ἐνήνοχα, ἐνηνόχην.

φέρομαι, ἐφερόμην, οἴσομαι-οἰσθήσομαι-ἐνεχθήσομαι, ἦνεγκάμην-ἦνέχθην, ἐνήνεγμαί, ἐνηνέγημην.

φεύγω, ἔφευγον, φεύξομαι, ἔφυγον, πέφευγα, ἐπεφεύγειν.

φθάνω, ἔφθανον, φθάσω-φθήσομαι, ἔφθασα-ἔφθην (φθῶ, φθαίην, φθῆναι, φθάζ), ἔφθακα, ἐφθάκειν.

φθείρω, ἔφθειρον, φθερῶ, ἔφθειρα, ἔφθαρκα, ἐφθάρκειν.

φθείρομαι, ἐφθειρόμην, φθεροῦμαι-φθαρήσομαι, ἐφθειράμην-ἐφθάρην, ἔφθαρμαι, ἐφθάρμην.

φύομαι, ἐφυόμην, φύσομαι, ἔφυν (φύω, φύομι, φύναι, φύς-φῦσα-φύν), πέφυκα, ἐπεφύκειν.

Χ

χοή, χοῖν-ἐχοῖν, χοήσει-χοῖσται, ἔχοησε.

χοήομαι(-ῶμαι), ἐχρώμην, χοήσομαι, ἐχοησάμην, κέχοημαι, ἐκεχοήμην.

Ω

ὠνέομαι(-οῦμαι), ἐωνούμην, ὠνήσομαι, ἐπριάμην, ἐώνημαι, ἐωνήμην.

Αλέξανδρος Γ. Αλεξανδρίδης
Φιλολόγος